

YENİDEN MERHABA;

Sevgili Eğitim ve Bilim Emekçisi kadınlar, dergimizin bahar sayısıyla sizlere ulaşmanın mutluluğunu bir kere daha yaşıyoruz.

Merkez Kadın Sekreterimiz Ebru Yiğit geçtiğimiz sürece dair değerlendirmeler yaptığı'8 Mart'ın Direniş Ruhuyla 1 Mayıs'a' başlıklı perspektif yazısı ile bizimle birlikte. Kadın ve erkek arasındaki toplumsal eşitsizliği gözetmeyen, bu eşitsizliği azaltmayı hedeflemeyen AKP'nin 2016 yılına dair cinsiyetçi bütçesini '2016 Bütçesinde Kadın Yok' diyen Eğitim Sen Bursa Şube Sekreterimiz Berna Yeşiltepe kaleme aldı. Doğum ve annelik gerekçesi ile kadınların çalışma yaşamından tasfiye edilmesine, karşı çıkacağını belirten Eğitim Sen Çorum Şube Kadın Sekreterimiz Evrim Gülez'in "Kadınlar ve Esnek Güvencesiz Çalışma" başlıklı yazısı dergimizin bu sayısında sizlerle birlikte. Bunca yoğun gündeme rağmen 3.Kadın Kurultay hazırlıklarımız hızla devam ederken şubelerimizden gelen hazırlık çalışmalarını da dergimizin bu sayısında bulabilirsiniz.

Barışa susamış topraklarda akademisyenlerin 'Barış' talebi binlerce destek imzaları ile karşılık bulurken, Barış İçin Akademisyenler Girişimi'nin sürece dair değerlendirmelerini kadın akademisyenlere yaptığımız röportaj ile sizlere sunuyoruz. Şube Kadın Meclisi adına gelen mektubumuzda direnişin topraklarından selam var. 21 Şubat Dünya Uluslararası Anadil Günü vesilesiyle Ermenice ve Kürtçe yazılarımız çok dillilik köşemizde sizlerle buluşmayı bekliyor. Bir çırpıda okuyacağınızı umduğumuz "Ayşe Öğretmen Biziz" yazısını Eğitim Sen Diyarbakır 2 No'lu Şube üyemiz Sema İrfan kaleme aldı.

İngiliz yönetmen Sarah Gavron'un ikinci uzun metrajlı filmi, tarihin en güçlü kadın mücadelelerinden biri olan Suffrajette hareketini konu alan 'Diren' 15 Ocak'ta vizyona girdi. 'Ölü Kadınlar Oy Kullanır mı?' başlıklı yazısıyla Eğitim Sen Antalya Şube Kadın Sekreteri Özlem Yavuz'un kaleminden okumanızı tavsiye ediyoruz. Uluslararası Af Örgütü, 20-21 Şubat 2016 tarihinde Eğitim-Sen, Kaos GL Eğitim Çalışma Grubu ve Gündem Çocuk 'un desteğiyle "Eğitim ve Eğitim Ortamlarında LGBTİ'lerin Hakları ve Karşılaştıkları Ayrımcılık" konulu bir panel ve atölye çalışması düzenledi. Batman Şube üyemiz Leyla Akın bizler için bir değerlendirme yazısı kaleme aldı.

Son olarak Kadın Dergimizin bu sayısında kendi rengi ve sesi ile emek veren, katkı sunan tüm kadınlara emekleri için teşekkür ediyoruz. İyi okumalar...

8 Mart'ın Direniş Ruhuyla 1 Mayıs'a

Ebru Yiğit

Merkez Kadın Sekreteri

Mevsim bahara dönüyor... Zulmün her çeşidini yaşamış bu topraklarda bahar; umuttur, yeni başlangıçlardır ama en fazla direniştir. Kışın soğuşuna, zemherisine yüreklerimizde ne fırtınalar eşlik etti, etmeye de devam ediyor. Sur, Cizre, Nusaybin ve İdil'de kadınlar zulmün fermanına karşı direnişin kadınca tarihini yazıyor. Vahşet bodrumlarında yakılarak katledilen insanların sessiz çığlığı karşısında insanlığımız ölmeye devam ediyor. AKP, direnişi kırmadığı her durumda daha fazla işkenceye soyunuyor. Kadın direnişçilerin çıplak bedeni sokak ortasında psikolojik savaşın geleneksel malzemesi yapılıyor. Kadın bedeni erkeklerin savaşında talan edilirken, kadınlar daha fazla direnişi giyiniyor ve bu kirli savaşa 'Dur' diyor. Karakola dönüştürülen okullarda, eğitim öğretimi JÖH-PÖH devralırken 'Çocuklar ölmesin' diyen Ayşe öğretmeninin çığlığı ırkçı savaş naraları ile bastırılıyor ekranlarda.

Saraydaki, ülkeyi iç savaşa sürükleyip kirli savaş suçu işlerken yüzlerce akademisyen 'Bu suça ortak olmayacağız' bildirisi yayınlayarak tekrar huzur ve müzakere ortamına dönülmesini istedi. Ancak

barıştan korkan ve kanla beslenen AKP; ırkçı, cinsiyetçi ve kin dolu söylemlerle Barış İçin Akademisyenler Girişimi'ni tehdit ve baskı ile sindirmeye çalıştı. Önce bilgileri, birikimleri ve aydın kimlikleri bizzat Cumhurbaşkanı tarafından yok sayıldı, ardından faşist çete lideri 'Kanları ile duş almakla' tehdit etti. Barışa susamış topraklarda akademisyenlerin 'Barış' talebi binlerce destek imzaları ile karşılık bulurken, soruşturma, gözaltılar ve tutuklamalar gecikmedi.

Her Ay Başka Bir Katliam, Başka Bir Acı

Ülkenin doğusunda gencecik bedenler yıkılan binaların altında can verirken, insanlar 'su' feryadı ile katledilirken başkentte peş peşe patlayan bombalar can almaya devam ediyor. Ankara ve İstanbul'da ard arda patlayan bombalar birkez daha canımızı yaktı. İnsanlarımız bombalarla katledilmeye devam ederken ne bir sorumlu açığa çıkarıldı ne de bir istifa geldi. AKP yandaşları utanmazca 'Terörle yaşamaya alışın artık' derken ekranlarda daha nice katliamların sinyalini verdi adeta. Ölüm haberlerinin medyada geniş yer almadığı zamanlarda taciz ve tecavüz haberleri yer almaya devam ediyor. Eğitim

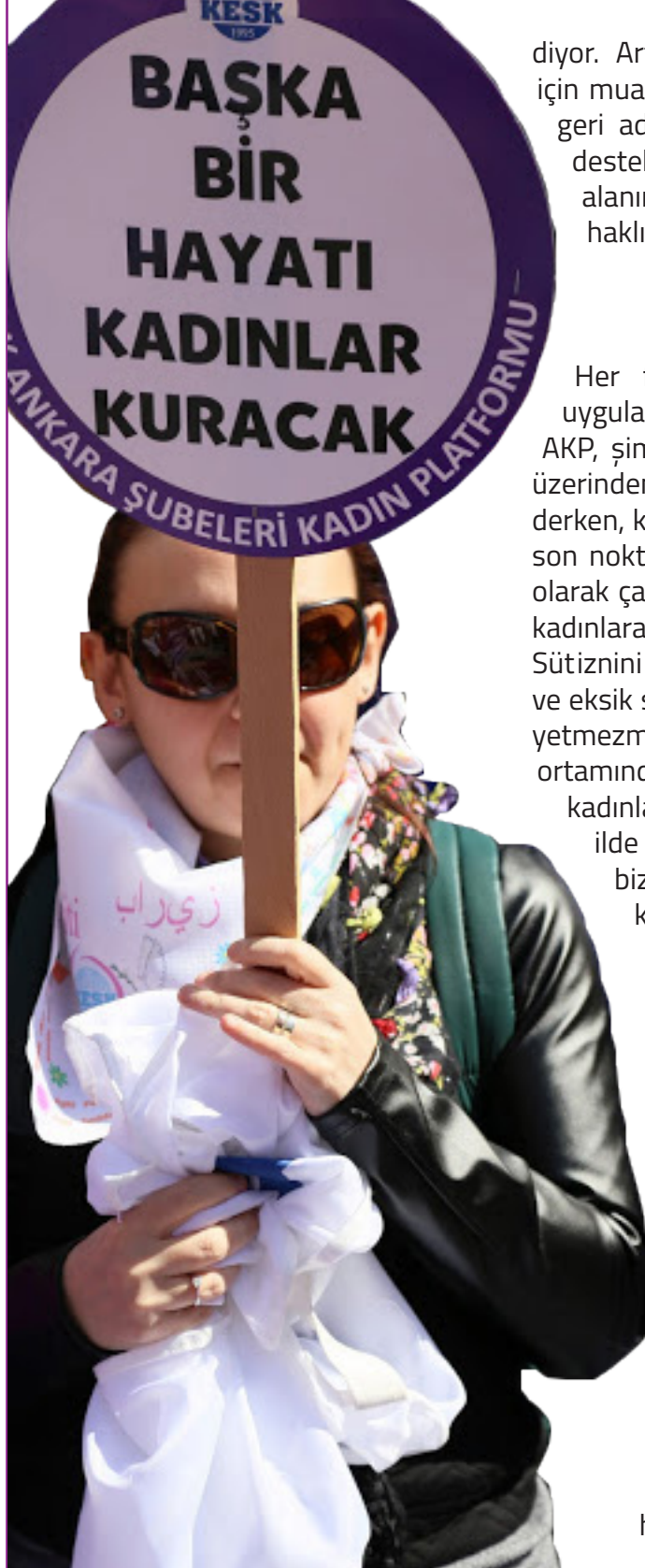


kurumlarının başarı ya da sorunları yerine cinsel istismar, taciz ve tecavüz haberleri ayyuka çıkmış durumda. Kayseri’de matematik öğretmeninin tecavüzü sonucu intihar eden Cansel, Karaman’da Ensar Vakfı etüt öğretmenleri tarafından tecavüze uğrayan 45 öğrenci ve daha niceleri cinsiyetçi ve çürümüş ahlak yapısının eğitime yansımaları. Mahkeme ve eğitim sistemi tecavüzü engellemek yerine tecavüzcüleri koruyan politikaları ile meşrulaştırdıkları taciz ve tecavüzün sorumlusuyken, yetkili kurumlar kendi suçlarını örtbas etme derdine düşmüş durumda. Diyanet her gün yeni bir şehvet ve tahrik fetvası vererek adeta bu tecavüzleri yaygınlaştırma yarışına giriyor. Çürüyen ikiyüzlü ahlak anlayışının kokuşmuşluğu artık gizlenemiyor.

Savaşta Israr Eden Hükümet Emekçileri Baskı ve Sürgünle Teslim Almaya Çalışıyor

Ülkedeki iç savaşa Ortadoğu’da gireceği savaşı da eklemek isteyen AKP, savaş istemeyen, barıştan yana olan ve demokratik sendikal haklarını kullanan emekçilere savaş açmış durumda. Yayınladıkları genelgeler ile peş peşe muhalif emekçilerin sesini kısımaya ve kamudan tasfiye etme çabası, emekçilerin barış talebinin ne kadar temel bir ihtiyaç olduğunu gösteriyor. Kanla beslenenler ‘Akan kan dursun’ sesinden korkuyor ve daha fazla kan akıtmaya devam ediyor. İfade özgürlüğüne tahammülü olmayan Saray, muhalif her sesi bastırıyor ancak direnişin ve barışın sesini kısımlıyor.

Yaşam alanlarına, doğasına ve deresine sahip çıkan halklarımız direnmeye devam



diyor. Artvin Cerattepe halkı toprağına sahip çıkmak için muazzam bir direniş sergileyerek Cengiz Holding'e geri adım attırdı. Direniş hızla farklı illere yayılarak destek eylemleri sürerken bir kez daha 'Benim yaşam alanımda benim kararım önemli' talebi güncel ve haklı bir talep olarak öne çıktı.

Kadın Direniş Yasakları Tanımadı

Her fırsatta kadın bedeni ve emeğı üzerinden uyguladığı politikalar ile kadını eve hapsedmek isteyen AKP, şimdide esnek ve güvencesiz çalışmayı kadınlar üzerinden hayata geçirmeye çalışıyor. 3 çocuk 5 çocuk derken, kadın doğursun evde otursun mantığının geldiğı son nokta: Kadın hem doğursun hem de ucuz iş gücü olarak çalışsın. Doğumdan sonra yarı zamanlı çalışmayı kadınlara sunarken kazanılmış haklarımızı gasp ediyor. Sütiznini ortadan kaldıran, emekli olmayı imkânsızlaştıran ve eksik sigorta pirimleri ile güvencesizliği dayatan AKP, yetmezmiş gibi birde 8 Mart'ı kadınlara yasakladı. Savaş ortamında acılar ve direniş ile karşıladığımız 8 Mart, kadınların başka bir direniş mevsisine dönüştü. Her ilde sokağı çıkan kadınlar 'Yasaklar sizin 8 Mart bizim' diyerek devletin yasağını deldi geçti. Artan kadın katliamları, taciz, tecavüz, kadını yok sayan uygulamalar ve daha nice kadın düşmanı politika ile büyüyen kadın isyanı, direniş oldu döküldü sokaklara.

Şimdi önümüzde 1 Mayıs var. İşçi ve emekçilerin direniş günü olan 1 Mayıs, biz işçi ve emekçi kadınların da direniş günüdür. Çünkü erkek egemen kapitalist sistem biz emekçi kadınları ucuz iş gücü olarak daha fazla sömürüyor. Kuşkusuz Saray, 8 Mart'ta kadınların direnişinden nasıl korktuysa 1 Mayıs'tan da öyle korkuyor. Bu 1 Mayıs'ta kadın emekçilerin taleplerini görünür kılmak ve sokaklarda taleplerimizi öne çıkarmak görevi bizleri bekliyor. Şimdi 8 Mart'tan aldığımız direniş gücü ile 1 Mayıs'a hazırlanma görevi bizi bekliyor...

Kadınlar ve Esnek Güvencesiz Çalışma

Evrım Gülez

Eğitim Sen Çorum Şube Kadın Sekreteri

Son yıllarda AKP'nin annelik ve kadın istidamı vurgusuyla hazırladığı paketlerin, programların ardı arkası kesilmiyor.

AKP Hükümeti daha önce "kadın istihdam paketi" olarak topluma 'müjde' olarak sunduğu düzenlemeleri sermaye ile uzlaşmadığı için revize etmiş ve 2015 Ocak ayında "Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı" adıyla tekrar kamuoyunun gündemine getirmiştir.

Kadınlara esnek ve güvencesiz istihdamı dayatacak yasa tasarısının doğum izni ve yarı zamanlı çalışma ile ilgili maddeleri 64. Hükümetin 2016 eylem planında hayata geçirilmek üzere bu kez "Gelir Vergisi Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" adlı yeni bir torba yasa ile Meclis Genel Kurulu gündemine gelmiştir. 29 Ocak'ta kabul edilmesinin ardından ise 10 Şubat'ta Resmi Gazetede yayınlanarak resmen yürürlüğe girmiştir.

İktidarın yasadan birebir etkilenen sendikaların, emek ve meslek örgütleri başta olmak üzere bu kesimlerin temsilcilerinin, hatta gerekli meclis

komisyonlarının dahi görüşünü almadan getirdiği bu yasa, gerçekten iddia edildiği gibi kadınların istihdama katılmasını sağlayacak değişiklikler içeriyor mu?

Cevap kocaman bir HAYIR!

Bu yasa ile kadınların uzun mücadeleler sonucu kazandığı süt izni ortadan kaldırılmıştır. Aynı zamanda Hükümetin 657 sayılı DMK da yapmayı planladığı





değişikliklere zemin oluşturacak şekilde esnek ve güvencesiz çalışmanın önü açılmıştır.

“Kadın memurlara doğum yapmaları halinde analık izni sonrasında birinci doğumda iki ay, ikinci doğumda dört ay, sonraki doğumlarda ise altı ay süreyle günlük çalışma süresinin yarısı kadar, mali ve sosyal haklarda herhangi bir kesinti yapılmaksızın çalışma” demek daha fazla çocuk, daha az çalışma dolayısıyla daha az ücret daha az sosyal güvenceyi beraberinde getiriyor. Her ne kadar mali ve sosyal haklarda hak kaybı yaşanmadan bu iznin kullanılacağı söylene de uygulama ne yazık ki öyle değil. Uygulamanın nasıl olacağının tarif edildiği bölümde “Derece yükselmesi ile kademe ilerlemesi için aranan süreler açısından bu şekilde çalışılan dönemdeki hizmet süreleri yarım olarak dikkate alınır.” maddesi yer

alıyor. Aynı bölümde “yarı zamanlı çalışma tam ücret” propagandasının nasıl bir düzmece olduğu ise “Yarı zamanlı olarak çalışılmaya başlanan günümüzle aybaşından itibaren normal zamanlı çalışılması halinde ödenmesi gereken sigorta primine esas aylık kazanç ya da emekli keseneğine esas aylık tutarının yarısı üzerinden sigorta primi ve emekli keseneği ödenir” denilerek uzun

olan emeklilik süresi daha da uzatılıyor.

Yine bu düzenleme ile ebeveynlerden herhangi birinin (EBEVEYN OLARAK KANUNDA YER ALSA DA BURADA ASIL HEDEF KİTLENİN KADINLAR OLDUĞUNU BELİRTMEYE GEREK YOK SANIRIM) Çocuğun zorunlu okul yaşı olan 5,5 yaşına kadar yarı zamanlı çalışma talep edebilecek olmasının da ciddi sorunlar içerdiği aşikâr. Bundan yararlanmak isteyen kadınlar için görevde yükselme hayal olacaktır çünkü işveren görevde yükselme için tam zamanlı çalışanları çalışana yönelik tepki duyulmasına ve iş barışının bozulmasına sebep olacaktır.

Doğum sonrası yarı zamanlı çalışmayı getiren bu düzenleme ile süt izni kullanımı da fiili olarak ortadan kalkmış oluyor. Günlük çalışma süresinin yarısına denk

gelen bu uygulamada kadınlar süt izni kullanamayacak, bebeklerini çalışmadıkları süre içerisinde emzireceklerdir.

Bu yasa ile amaçlanan Türkiye gibi özellikle ataerkil ideolojinin yoğun yaşandığı toplumlarda cinsiyete dayalı rollerin ihmal edilmemesinin, kadının evde yeniden üretim sürecinde bulunabilmesinin ve “ideal eş” ve “ideal anne” olarak sorumluluklarını yerine getirmesinin istenmesidir. Dolayısıyla, kadınnesnek çalışmamodelleriileistihdamı, hem anne hem eş olarak evinin gereklerini yerine getirmesi hem de evine ek gelir sağlaması bakımından eşler tarafından da uygun görülmektedir. Üretim sürecine dâhil olmak isteyen kadın, erkek egemen yapının dayattığı rolleri aksatmaması amacıyla, ancak esnek çalışma koşulları ile ve yine ev içerisindeki sorumluluklarının devamı olan işlerde çalıştırılmak istenmektedir. Esnek üretim şekilleri, erkeğe göre daha ucuz ve kontrolü kolay olan, daha az mücadeleci, geliri aile bütçesine katkı olarak düşünülen ve bu yüzden uzun çalışma saatleri ve kötü çalışma koşulları ile çalışabilecek kadınlar için uygun görülmekte ve ataerkil ideoloji de bu süreci desteklemektedir. Kadınların “annelik” özellikleri onların tam zamanlı çalışmasını belirgin şekilde azaltmaktadır. Çocuk bakımı toplumsal cinsiyet rolleri nedeniyle kadınların yapması gereken işler olarak görüldüğünden yasalar çıkartılırken annelik kutsanarak esnek ve güvencesiz çalışma dayatılıyor.

Kadının işgücü piyasasına katılımının önündeki en büyük engellerden biri olan bakım hizmetlerinin kadının sorumluluğundan alınması ve devlet, emek, meslek ve işveren

örgütlerinin işbirliği ile üretilecek çözümlerle kadınların işgücüne katılımı noktasında en büyük engel aşılabacaktır.

Bunun için kapatılan kamu kreşleriyle birlikte iş yerlerinde toplam çalışan sayısına bakılarak 50 çalışanın olduğu bütün işyerlerinde kreşler, kadınların hasta ve yaşlı bakımı yükünün üzerinden alınması için 24 saat hizmet veren bakımevleri açılmalıdır.

Toplumsal cinsiyet eşitliğinin görece sağlanmış olduğu ülkelerde, kadınlara tanınan haklarla, kadınlar doğum sonrası kullanılan bizdeki süreye göre daha uzun ücretli izinlerin ardından çalışma hayatına kaldığı yerden devam etmektedir. Bu politikalar özellikle ebeveyn izni ve bakım hizmetlerinin devlet tarafından sağlanmasıyla çözülmektedir. Türkiye gibi ataerkil zihniyetin kendini yoğun bir şekilde hissettirdiği ve dolayısıyla toplumsal cinsiyet eşitliğin sağlanmasının yakın zamanda mümkün görülmediği ülkelerde bu politikaların yasalara girmesi ve uygulanabilirliğinin olması için uzun bir mücadele dönemi bizleri beklemektedir.

Doğum ve annelik gerekçesi ile kadınların çalışma yaşamından tasfiye edilmesine, 657 sayılı DMK’da yapılmak istenen değişikliklerle iş güvencemizin ortadan kaldırılmasına karşı, ‘GÜVENCELİ İŞ GÜVENLİ GELECEK’ talebimizden asla vazgeçmeyeceğiz

2016 Bütçesinde Kadın Yok*

Berna Yeşiltepe

Eğitim Sen Bursa Şube Sekreteri

Siyasi, iktisadi ve toplumsal öncelikleri ve tercihleri yansıtan bütçeler, hükümetlerin en önemli politika aracıdır. Bir politikanın başarılı biçimde uygulanması, o politikanın amacına ve o politikaya ayrılan finansal kaynak miktarına bağlıdır. Yapılan politikalar, kadın ve erkekleri sosyal ve ekonomik konumlarındaki farklılıkları sebebiyle değişik şekilde etkilemektedir. Kadınların toplumdaki rolleri, sorumlulukları ve kapasiteleri bakımından erkeklerle aynı konumda olmamaları onların toplumdaki yerini daha dezavantajlı duruma getirmiştir. Cinsiyet göz önünde bulundurulmayarak oluşturulan bütçeler bu farklılıkları göz önüne almamaktadır. Bu sebeple hükümetlerin bütçeye yaklaşımı aynı zamanda yönetim anlayışını ve amacını ortaya koymaktadır.

Kadın ve erkek arasındaki eşitsizliği gözetmeyen, bu eşitsizliği azaltmayı hedeflemeyen AKP hükümetinin 2016 bütçesi cinsiyetçi bir bütçedir. Aynı zamanda 2016

bütçesi savaşın, rantın, ve sermayenin bütçesidir diyebiliriz. Halkın geniş kesimlerine bütçede vaat edilen daha çok yoksulluk ve eşitsizliktir. Durumun aksine merkezi bütçeler eşitsizliklerin azaltılması için kullanılabilecek en önemli araçtır.

AKP, 2016 bütçesi ile toplumsal cinsiyete duyarlı bütçeleme anlayışını bir kez daha görmezden gelmiştir. Kadınları esnek ve güvencesiz çalışmaya iten politikalarla AKP Hükümeti kadının aile içinde



konumlandırılmasını hedeflemektedir. Sermayenin, özel sektörün önceliklerini temel alan bir yaklaşımla kadınların kamusal hizmetlerden gittikçe daha az yararlanmasına yol açacak bir tablo dayatılmıştır. Eğitim emekçisi kadınlar olarak bizler bu eşitsizliklerin azaltılması için "toplumsal cinsiyete duyarlı bütçe" talep ediyoruz.

Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçe Nedir?

Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçe: "Kamu bütçelerinin toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanmasına hizmet edip etmediğini belirleyen, bu belirleme neticesinde eşitliğin tesisine hizmet etmiyorsa bu durumun değişmesi için gerekli değişimleri sunan bir süreç" olarak tanımlanmaktadır. Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme'(TCDB) nin amacı bütçe gelir ve harcamalarının cinsiyet eşitliği perspektifiyle analizinin yapılarak, var olan eşitsizliklerin giderilmesidir. Birleşmiş Milletler Ortak Programı ile 11 pilot ilde Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçeleme için 2015'te hazırlanan proje tamamlanmıştır. Buna rağmen hükümetin 2016 bütçesinde Toplumsal Cinsiyete Duyarlı Bütçelemeyi hayata geçirmemesinin kabul edilebilir bir yanı yoktur.

2016 bütçesinin savunma ve güvenlik birimlerine ayrılan paydan dolayı bir savaş bütçesidir. Bundan da en çok kadın ve çocukların mağdur olacağı açıktır. Hukuku rafa kaldıran, anti demokratik

yöntemlerle insanların yaşam hakkı başta olmak üzere her türlü hak ihlalini sürdürmekte kararlı olan hükümet bütçeyi de bu esasa hazırlamıştır.

2011 yılında "kadın" adını bakanlıktan çıkaran AKP, kadını birey olarak görmemektedir. Tüm politikaları ile kadını aile içinde konumlandırmak istemektedir. Kadını güçlendirmek yerine "aileyi" güçlendirmeyi hedef alan politikaları yaşama geçirmektedir.

Aile Ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na 2015 yılında aktarılmış olan ödenek %35,9 arttırılarak 2016 yılı için 24.799.651.000TL ye çıkarılmıştır.

ASPB 2016 bütçesinde ayrılan pay bakımından bakanlıklar arasında 8. sırada bulunmaktadır.

ASPB BÜTÇESİ	
2012	8. 841.713.000
2013	14. 732.738,500
2014	17.024.807.000
2015	18. 249.634.000
2016	24.7999.651.000

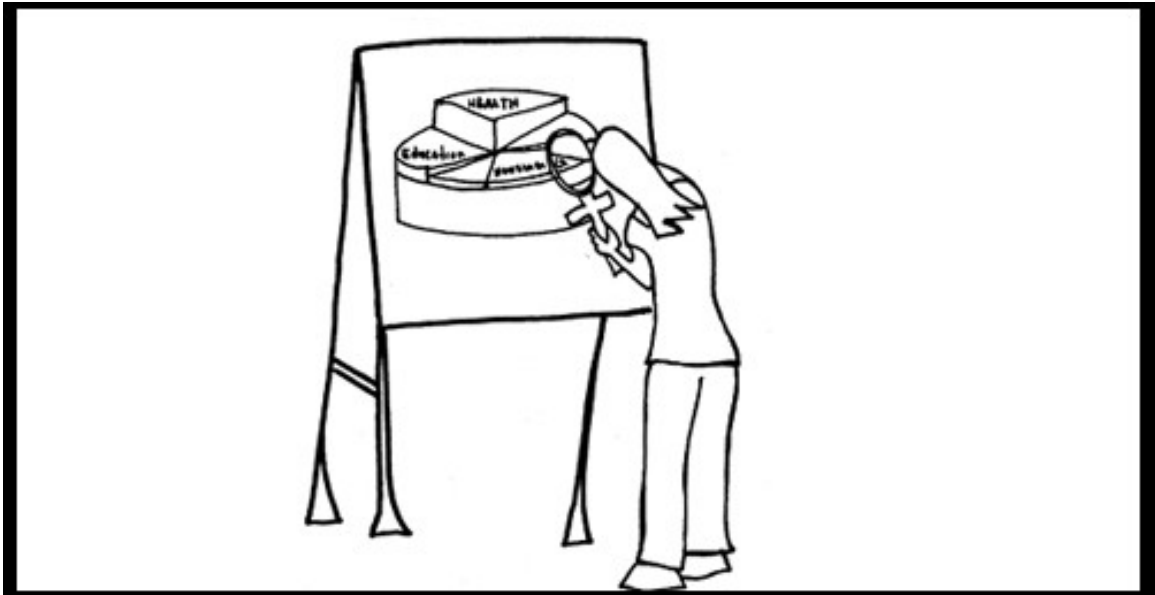
2012 yılından itibaren yaşanan artış Sosyal Yardımlar Genel Müdürlüğü, Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü, Çocuk Hizmetleri Genel Müdürlüğü, Engelli ve Yaşlı Hizmetleri Genel Müdürlüğü gibi 5 müdürlüğün ve yine çoğu diğer bakanlıklara bağlı 32 Daire Başkanlığının Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı bünyesine alınmasından kaynaklanmaktadır.

ASPB bütçesinin %86,5'i sosyal yardımlara ayrılmıştır. Bakanlık bütçesinin sadece %3,8'i Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü'ne ayrılmıştır.

Bu nedenle ASPB bütçesi kadınların şiddet, düşük ücretli ve güvencesiz çalışma, istihdama ve kamusal hizmetlere erişimde ayrımcılık vb. temel ihtiyaçlarına gerekli çözüm üretmekten uzak bir bütçedir.

KSGM 'nün bütçesi 2014'ten bu yana azalırken, sosyal yardımlara ayrılan pay düzenli olarak artmıştır.

Bütçeden Ayrılan Tutar - TL	Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü	Sosyal Yardımlar Genel Müdürlüğü
2014	9.661.000	10.578.667.000
2015	8.181.000	10.853.397.000
2016	9.501.000	15.222.282.500



Hükümet sosyal yardımları sürekli olarak arttırmakta, her ay binlerce kadına evde çocuk, yaşlı ve engelli bakımı nedeniyle ücret ödemektedir. Sosyal yardımlar için kurum ve vakıflara başvurmak zorunda kalanların %80'ini kadınlar oluşturmaktadır. Kadınlara verilen bu yardımlarla ev içi bakım işleri hiçbir sosyal güvenlik kapsamına alınmadan yine kadınların sırtına yüklenmektedir.

Tam bir aldatmacayla uygulanan bu yöntemle hem kadın istihdamı yüksek gösterilmekte, hem de bakanlığın yapması gereken işler kadınların omzuna yüklenmektedir. Bina, elektrik, su, personel ödemesi gibi masraflardan kaçılarak binlerce kadın ev içinde denetimden ve güvenceden uzak çalıştırılmaktadır.

2016 yılının hemen başında meclisten geçirilen torba yasa ile getirilen düzenlemelerle yarı zamanlı esnek ve güvencesiz çalışmanın kadınlar üzerinden yaygınlaştırılması hedeflenmiştir.

Kadınlara müjde gibi verilen haberlerle doğum/annelik gerekçesi ile kadınlar ev içinde ve güvencesiz çalıştırılmak istenmektedir. Yine doğum/annelik gerekçesi ile kiralık işçiliğin-özel istihdam büroları ile önü açılmak istenmektedir.

Son dönemde gündeme gelen işçilerin kıdem tazminatının kaldırılması-fona devredilmesi, 657 sayılı yasada kamu emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırılmasına dönük değişiklikler en çok kadın emekçileri olumsuz etkileyecektir.

Dünya Ekonomik Forumu'nun 2015 Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Uçurumu Raporu'na göre Türkiye 145 ülke arasında 130.sırada yer almaktadır. Söz konusu rapora göre, Türkiye kadınların iş gücüne katılım oranında 131. sırada, ücret eşitliğinde 82.sırada, eğitimde cinsiyet eşitliğinde ise 105.sırada yer almaktadır. Öte yandan devletin resmi rakamları Türkiye'de erkeklerin ise %75,6 sının iş gücüne katıldığını, bu oranın kadınlar için ise sadece %32.20 olduğunu göstermektedir. Bu verilere rağmen bütçede kadınlar aleyhine olan bu açığı kapatmaya dair herhangi bir veri bulunmamaktadır.

Kadınların istihdama katılımı önündeki en önemli engellerden biri kreş sorunudur. Emekçiler için uygun fiyatlardan hizmet sunan kamudaki kreş sayısının giderek düşmesiyle birlikte erken çocukluk bakım hizmeti özel sektörden oldukça yüksek fiyatlara alınan bir hizmet haline gelmiştir.

6284 Sayılı Kanunda, "yeterli ve gerekli uzman personelin görev yaptığı ve tercihen kadın personelin tercih edildiği, çalışmaların 7/24 esasına göre yürütüldüğü" bir kurum olarak tanımlanan, 2015 yılı itibarıyla sayısı 40 olan, ŞÖNİM' de donanımlı personel sayısı bakımından sıkıntı yaşanmaktadır. Sadece ŞÖNİM'lerde değil, bakanlığın danışma merkezi, sığınak, çocuk ve yaşlı hizmetleri gibi eğitim ve deneyim gerektiren diğer birimlerinde de taşeron firmaların personeli çalıştırılmaktadır. Konukevlerindeki toplam personelin (1.840) yaklaşık %56'sı (1025-özel hizmet alımı) taşeron firma çalışanıdır.

6284 sayılı Kanun'un yürürlüğe girmesiyle açılan ŞÖNİM yönetmeliğinde şiddete uğrayan kadınların güçlendirilmesinden bahsedilmesine rağmen sığınaklar sadece konaklama işlevi görmektedir. Burada kalan kadınlar, aynı ve nakdi destek alamadıkları gibi önemli bir bütçe kalemi olması gereken eğitimlerden, psikolojik ve hukuki destekten de yararlanamamaktadır.

6284 sayılı yasada sağlık giderlerinin genel sağlık sigortası kapsamında karşılanacağı belirtilmiş olmasına rağmen pek çok kadın bu hizmetlerden iki ay faydalanabildiğini, sonrasında bu iki aya ilişkin prim borcu ortaya çıktığı için sağlık hizmeti alamadığını belirtmektedir. ASPB bütçe tasarısında bu sorunu gidermeye dönük herhangi bir çalışma bulunmamaktadır.

Türkiye'de toplam 132 sığınaktaki toplam kapasite 3402'dir. Yani yaklaşık her 23 bin kişilik nüfus için sığınma evlerinde bir kişilik yer var. Türkiye gibi kadına yönelik şiddetin yoğun biçimde yaşandığı bir ülkede, ulaşılabilir sığınak sayısının minimum standartın üzerine çıkarılması gerekir.

Güvenlik adı altında yapılan harcamalar savaşı derinleştirmekte, kadına yönelik sistemli şiddeti, taciz ve tecavüzü arttırmaktadır.

Ortadoğu' da yürütülen savaş politikaları sonucu ülkemize göç etmek zorunda kalmış kadın mülteciler, çalışma hakkının tam anlamıyla tanınmaması, cinsel istismara

ve saldırıya karşı koruyucu mekanizmaların bulunmaması, sosyal dışlamanın olumsuz etkilerinin doğrudan hedefinde bulunmaları, beslenme, barınma, psikolojik destek, eğitim, sağlık ve sosyal hizmet ihtiyaçları karşılanmadığı ve bu hak ve ihtiyaçlar bütünlüklü bir biçimde ele alınmadığı için son derece kötü çalışma ve yaşam koşullarına mahkûm edilmiş durumdadırlar.

Yazımızın başında belirttiğimiz gibi her hükümet toplumsal ve siyasal amaçları doğrultusunda bütçe hazırlar. Bu haliyle AKP Hükümetinin 2016 yılı bütçe tasarısı sadece kadın düşmanı değil, aynı zamanda emek, barış ve demokrasi düşmanı bir bütçedir. İş ve yaşam güvencesini kaldırarak hayatımız üzerinde daha fazla baskı kurmanın aracı olarak kullanılmak istenen bir bütçedir.

Erkek egemen sistemi daha fazla güçlendirmeyi esas alan, kadınları, emekçileri, farklı cinsel yönelimleri, farklı inançları ve ayrımcılığa uğrayan toplumsal kesimleri görmezden gelen, ayrımcılığı derinleştirecek bir bütçedir. Kısacası bu bütçede ne kadının ne de ayrımcılığa uğrayan diğer kesimlerin adı vardır.

Biz EĞİTİM SEN'li kadınlar, yıllardır yürüttüğümüz emek, demokrasi mücadelesinin, kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin gereği olarak iş yerlerimiz başta olmak üzere, AKP'nin cinsiyetçi, sermaye, savaş ve darbe bütçesini teşhir etmeye devam edeceğiz.

* KESK'in Bütçe raporunun bir kısaltmasıdır.

Tarihimizden Aldığımız Güçle 3. Kadın Kurultayına Hazırlanıyoruz

Eğitim Sen Merkez Kadın Sekreterliği tarafından “Tarihimizden Aldığımız Güçle 3. Kadın Kurultayına Hazırlanıyoruz” şiarıyla yapılan hazırlık toplantısından sonra şubelerimiz çalışmalarına başlamıştır.

İzmir 1 Nolu, Çorum ve Batman Şubelerimizin 3. Kadın Kurultayı hazırlık çalışmalarını sizler için derledik. Bir sonraki sayımızda da diğer şubelerimizle görüşmek dileğiyle.

Eğitim Sen “Barışa, Eşitliğe ve Özgürlüğe Yürüyoruz” şiarıyla 3. Kadın Kurultayı’nı 26- 27- 28 Kasım 2016 tarihinde gerçekleştirecektir.



Ayşegül Kocaaslan

Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube

Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube olarak, 3. Kadın Kurultayı'na hazırlık çalışmaları kapsamında öncelikle bir kurultay hazırlık komisyonu oluşturduk. Bugüne kadar kurultay hazırlık komisyonumuzla iki toplantı yaptık, öncelikler kurultay ana başlıkları ve alt başlıkları üzerine bir tartışma gerçekleştirdik ve bu kurultaya hangi konu başlıklarıyla gitmek istediğimizi belirledik.

1) Eğitim politikaları, laiklik, ayrımcılık ve cinsiyetçilik

- Eğitimde muhafazakâr politikalar ve sonuçları
- Cinsel yönelimi farklı öğrencilerin eğitim deneyimleri: Sorunlar ve çözüm önerileri

Konularıyla kurultaya hazırlanmaya karar verdik. Komisyon olarak öncelikle seçtiğimiz konu başlıkları hakkında akademik tarama ve okuma yapmaya karar verdik. Bir yandan da "Cinsel yönelimi farklı öğrencilerin eğitim deneyimleri: Sorunlar ve çözüm önerileri" konusunda görev alan ekip arkadaşlarımızla bu konuda Pembe Hayat ve Kaos GL'nin yürüttüğü ayrımcılığa karşı gökkuşağı koalisyonu projesi öğretmen eğitimi kapsamında 14 Şubat 2016 tarihinde İzmir'de gerçekleştirilen heteroseksizim ve LGBTİ öğrencilerin sorunları üzerine yapılan eğitim çalışmasına katıldık. Bunun ardından 20-21 Şubat 2016 tarihlerinde Uluslararası AF Örgütü'nün Ankara'da gerçekleştirdiği "Eğitimde ve Eğitim Ortamlarında LGBTİ'lilerin Hakları ve Karşılaştıkları Ayrımcılık" konusunda eğitimlere katıldık. Yine kurultaya hazırlık çalışmaları kapsamında, Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube olarak Mart ayı içerisinde Kaos GL işbirliğinde, başta rehber öğretmenlerimize olmak üzere LGBTİ bireyler hakkında şubemizde bir farkındalık çalışması yapmak adına, bu konuda bir panel, söyleşi organize etmeyi planladık. Yine şube kadın komisyonu olarak "Eğitimde muhafazakâr politikalar ve sonuçları" konusunda panel, söyleşi, anket gibi çalışmalar yapmayı planlıyoruz.



Çorum Şube

Eğitim Sen Çorum Şubesi Kadın Meclisi olarak yapılacak Kadın Kurultayı için daha önce yaptığımız toplantıda "Kadına Yönelik şiddet, Hukuk ve Alternatif Yönelimler" konusunda çalışma yapmayı kararlaştırmıştık. 27 Şubat 2016 tarihinde toplanan Şube Kurultay Komisyonumuz nasıl bir yöntemle nasıl bir çalışma yapacağını tartışmış ve bir çalışma takvimi hazırlamıştır.

Batman Şube

"Zivistane kî xedar bû. Re hatibûn girtin kolan bi kolan... Zivistana ku em ji gundê xwe yê şewitî derketibûn ji wiha bu..."

1700 kadın! 1300 çocuk! Son üç ay içinde evlerinden, sokaklarından, mahallelerinden, şehirlerinden koparılıp başka şehirlerin yoksul sokaklarına taşınan hayatlar. Suriye, Şengal, Cizre, Sur... Bölgedeki bu acı, sanki kadının ortak yazgısıymış gibi peşini bırakmıyor bugün de... Kadın, savaşın yine en yalnız mağduru...

Hakime Şavur. Sadece biri. İdil. El birliği ile yapılan beyaz briketler, tahta direklerden evinin kapısını komisyonumuza açtı. Belki de onlarca aile ile benzer ve bir o kadar da kendilerine özgü hikâyelerini paylaştı.

Batman Eğitim Sen Kadın Meclisi'nin Kurultay Komisyonu olarak "Savaş, Göç ve Barış Bağlamında Kadın" konulu çalışmamız Ocak ayından bu yana devam etmektedir. Batman ili bünyesinde bulunan demokratik kitle örgütleri, sivil toplum örgütleri, çeşitli kadın kurumları ve valiliğe bağlı kuruluşlardan aldığımız verilerle yol haritası oluşturduk. Oluşturduğumuz yol haritasının ilk durağı savaşın en yakın mağdurları olan Nusaybin, Cizre ve İdil'den Batman'a göç ettirilen kadınlar oldu.



Yaşamdan ve Barıştan Yana Olmak

Barış İçin Akademisyenler Girişimi, Kürt illerinde sokağa çıkma yasakları ile yaşanan ölümlere dikkat çekmek amacıyla, başta yaşam hakkı olmak üzere hak ihlallerine ve sokağa çıkma yasaklarına son verilmesi talebi ile yaşanan şiddet ortamının sona erdirilmesi ve barış istemini içeren 'Bu Suça Ortak Olmayacağız' imzalı bildiri yayınladı. Bildirinin Türkiye kamuoyunda geniş yankı bulması ve binlerce insanın vicdanın sesi haline gelmesi başta Cumhurbaşkanı olmak üzere AKP hükümetini oldukça rahatsız etti. Odalarından gözaltına alınan, baskı ve tutuklama saldırısı ile teslim alınmaya çalışılan ve 'Kanları ile duş alma' tehdidine maruz kalan imzacı akademisyenler geri adım atmadı. Bildirinin yayınlanması ve sonraki süreçte dair sorularımızı; Doç. Dr. Ayten Alkan, Prof. Dr. Ayşe Gül Yılgör, Hümeysra Yılmaz ve Prof. Dr. Leyla Işıl Ünal yanıtladı.

"Bu Suça Ortak Olmayacağız!" bildirisine siz de imza attınız. Sonrasında imzacı akademisyenler yoğun bir tehditle karşı karşıya kaldı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Doç. Dr. Ayten Alkan: Mevcut iktidar öylesine büyük, çok katmanlı ve giderek de derinleşen bir suç ortaklığı üzerine kurulu ki, o suçlara işaret eden en ufak bir sese dahi tahammülü yok. Yanı sıra, Türkiye'deki mevcut yönetim biçiminin otoriterliği de çoktan geçtiğini, faşizmin bütün mekanizma, kural ve kurumlarıyla yerleşmeye başladığını düşünüyorum. Suç ortaklığıyla faşizmin kurumsallaşması birbiriyle yakın ilinti içinde zaten. AKP parti-devleti faşizminin



İstanbul Üniversitesi Doç. Dr. Ayten Alkan

röportaj

ciddi bir kitle tabanı var ne yazık ki ve o taban AKP'ye oy verenlerden de ibaret değil. Bilhassa Recep Tayyip Erdoğan için, o taban dışındaki bütün kesimler önemsiz: Gözden çıkarılabilir, imha edilebilir, linç edilebilir, terörize edilebilir, her türlü hukuk-dışı muameleye tabi tutulabilir. Bütün eylem, fiil ve söylemleri o kitleyi tahkim etmek ve sıkılaştırmak üzerine kurulu. Dolayısıyla, muhalif görülen ve dahası "işbirliği" içinde olmadığı, bir başka deyişle sessiz kalmak suretiyle de olsa suç ortaklığına razı gelmediği düşünülen toplum kesimler ve kişiler, hizaya sokulamayınca devletin imhacı ve baskıcı yüzüyle karşı karşıya bırakılıyorlar. Üçüncüsü, bu vaka, aslında, AKP parti-devletinin bütün kurumsallıklarda yerleşikleşmesi planı açısından da önemli bir fırsat olarak görüldü. Eğitim, öğrenim, bilgi üretimi ve kültürün kurumsallaştığı alanlar da hiç şüphesiz bu planın bir parçası. Bu alanların bir parçası olarak üniversitelerde kadrolaşma zaten yıllardır adım adım gerçekleşiyor, birçok yerde, özellikle son on yıl içinde kurulan Anadolu "üniversite"lerinde bu süreç tamamlandı bile. Lâkin iktidarın kolay kolay gedik açmadığı bazı yerler vardı, Boğaziçi Üniversitesi, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü gibi... Birçok merkez üniversitede de dengeleri istendik hızda ve kapsamda değiştiremiyorlardı. Şimdi, büyük ve kapsamlı bir tasfiyenin kapıda olduğunu düşünüyorum ben. 2000 civarında ilk ve ikinci imzacının görevlerine toptan son verilmemesi için hiçbir sebep göremiyorum açıkçası şu anda. Ve dahası bildiri imzacılarının arkasının da geleceğini, burada durmayacaklarını düşünüyorum.

Bunu mevcut koşulları dikkate alarak söylüyorum elbet. Türkiye, aynı zamanda, bir öngörülemezlikler ülkesi zira. Üstelik çok kırılgan ve değişken uluslararası koşullara da tabiyiz. Fakat her ne olursa olsun bu akademik darbenin hasarlarının restorasyonu çok zor olacak. Tıpkı bir bütün olarak toplumsal hasarların restorasyonunun kuşaklar alacak olması gibi...

Prof. Dr. Ayşegül Yalgör: İmzaların yaygınlaşmasından sonra ilk olarak e-postalarımıza tehdit, hakaret mesajları geldi. Yerel ve ulusal basında akademisyenleri karalama, bilimsel yeterliliklerini ve üretimlerini değersizleştirmeye yönelik yayınlar yapıldı. Yapılan bu açıklamayı ifade



Mersin Üniversitesi Prof. Dr. Ayşegül Yalgör

röportaj

özgürlüğü kapsamında yapılan bir düşünce açıklamasından çıkararak, bazı örgütsel-illegal bağlantıların kanıtı olarak sunmaya çalıştılar.

Mersin Üniversitesi'nde Rektörlük, YÖK'ün talimatı ile idari soruşturma açılacağını beyan etti. Önce iki arkadaşımızın sözleşmesi yenilenmedi. Bu yenilenmemenin dayanakları yasal ve akademik teamüllere aykırı çok sayıda uygulamayla yapıldı. MEÜ Rektörü ile yapılan görüşmede Rektör, imzacıların üniversitede kalmamaları gerektiğini söyledi. Sözleşmesi yenilenmeyenlerin sayısı bugün itibarıyla altıya ulaştı. Daha hukuki bir soruşturmanın başlamadığını, idari soruşturmanın ise henüz tamamlanmadığını belirtmek isterim. Barış isteyen, çatışma yerine müzakere yapılsın diyen akademisyenlerin hedef haline getirilmesi, bu sesin uzunca bir süredir sessiz olan akademiden çıkması, iktidarın demokratik muhalefete tahammülsüzlüğünü bir kez daha gözler önüne serdi. Bizlerin çıkışının Akademide ve toplumda dikkatle izlendiğini düşünüyorum. Yasal haklarımızı kullanarak işten çıkarılanların geri dönmesinin ve bir bütün olarak üniversitelerimizde çalışmaya-üretmeye devam etmemizin, üniversitelerdeki mücadele ve demokratik muhalefet sürecine ivme kazandıracağını düşünüyorum.

Hümeysra Yılmaz: Genel olarak kullanıldığı tabirle barış sürecinin bir şekilde tıkanmasından sonra devletin ağır baskı politikalarına yöneldiği malumunuz. Şiddet araçları üzerinden kurgulanan



Hümeysra Yılmaz

bu politikaların meşru gösterilmesi için toplumsal bir karşı çıkışın bastırılarak devlet pratiklerinin "haklı" ve "gerekli" olduğuna halkın ikna edilmesi kaygısı da güdülmetedir. Akademisyenlerin devlet politikalarını eleştiren ve barış sürecine geri dönülmesi çağrısı yaptığı bildiri devletin en yetkili organlarınca hakaret ve tehditlerle karşılanmış hatta bununla da yetinilmeyerek tarafsız ve bağımsız olması gereken yargı organları göreve davet edilmiş, özerk olması gereken üniversitelere adeta talimat verilmiştir. Tüm bu tepkiler bizlere bildirinin devletin oluşturmak istediği meşruiyet zeminini zedeleyebilecek bir tehdit olarak algılandığını göstermekte ve toplumun diğer kesimlerine de hiçbir mesleğin, kurumun ve kişinin devletin baskı aygıtlarından azade olmayacağı mesajı verilmektedir. Bu şekilde toplum üzerinde

bir korku estirilerek sesinizi yükseltirseniz işinizden ve özgürlüğünüzden olursunuz mesajı verilmek istenmektedir. Bu nedenle akademisyenlerin bölgede yaşanan ağır hak ihlalleri karşısında göstermiş olduğu bu mütevazı tepki anlamlı ve değerlidir. Psikologlardan yayınevlerine, öğretmenlerden tiyatrolara ve uluslararası kurumlara uzanan farklı kesimler tarafından sahiplenilmesiyle de karşılığını bulmuştur. Tüm bu baskı ve tehditler karşısında ancak onurlu bir şekilde dik durarak bu sürecin boşa çıkarılabileceği kanaatindeyim.

Prof. Dr. Leyla Işıl Ünal: Biz devletten ülkede “barış” ı tesis etmesini talep ettik ve adeta bize karşı “savaş” açıldı.

Aslında bildiride yeni bir şey söylenmiyordu, herkesçe malum olanlar bir kez daha ilân ediliyordu. Özetle söylersek, bildiride sokağa çıkma yasakları altında Sur’da, Silvan’da, Nusaybin’de, Cizre’de, Silopi’de yaşanan olaylar sıralanıyor, bunların hem iç hukuk hem de uluslararası hukukta ağır insan hakkı ihlalleri olduğu belirtiliyor, acil önlemler sıralanıyor, barış müzakerelerinin bu sefer başarısızlığa uğramaması için daha fazla şeffaflık öneriliyordu.

Dil genellikle sert bulundu ama bildiri hiçbir suç unsuru içermiyordu. Aksini söyleyen bir hukukçu bile çıkmadı. Ama yine de idarî ve adlî soruşturmalar açıldı ve açılmaya devam ediliyor. Öncelikle Cumhurbaşkanı imzacılara ağır hakaretlerde bulunduğu için, bundan cesaret alan malum çevreler (basın vb.) bize hakaret etmeyi kendilerine hak saydılar.

Aslında, demokratik bir ülkede yaşıyor olsaydık, yetkililer taleplerimizi dikkatle dinler, bu kadar rahatsızlık ifade edilen bir konuda önlemler almaya çalışırlardı. Eğer gerçekliği tüm boyutlarıyla bilmediğimize hükmederlerse de, tüm kamuoyunu ve bizi açık bir dille ve belgelere dayanarak bilgilendirirlerdi. Ama böyle olmadı sizin de belirttiğiniz gibi.

Tehdit edildik, hedef gösterildik, evlerden ve işyerlerinden gözaltına alındık, fotoğraflarımız basında sergilendi ve bunların kaldırılması için resmî müracaatlar yaptığımızda, “siz zaten kendi isimlerinizi açıkladınız, fotoğraflarınızın yayınlanması afişe edilmeniz anlamına gelmez” yönlü yanıtlar aldık. Hakkımızda kullanılan tehditkâr ifadeler savcılar kendiliğinden



Ankara Üniversitesi Prof. Dr. Leyla Işıl Ünal



harekete geçirmedir nedense. Ama harekete geçirilen milliyetçi refleks nedeniyle yaşadığı kente giremeyen arkadaşlarımız oldu. Üniversitelerde idarî soruşturmalar açıldı, açılmaya devam ediliyor. Şimdi sırası geldikçe, sözleşmeler yenilenmeyerek işten atılmalar gerçekleştiriliyor.

En kötüsü de, bu zaman zarfında hükümetin barış yönünde adım atmaması

oldu. O tarihten itibaren ülkemizdeki savaş koşulları ağırlaştı, ölümler arttı. Bölgede çok korkunç şeyler yaşandı, Cizre’de bodrumdaki yaralıları meselesini biliyorsunuz. Sokağa çıkma yasakları bitmedi. Başkent’in en merkezî yerinde, en fazla korunması beklenen yerinde bile bomba patlatıldı. Artık öldürülen insanların sayılarını takip edemez olduk, görüntüleri izleyemez olduk.

Tüm bu korkunç olaylar içinde tek olumlu gelişme, barıştan yana olan tüm akademisyenlerin kendi aralarında ve barıştan yana olan herkesle, her kesimle dayanışmalarının büyümesi, güçlenmesi oldu. Birlikte direnmeyi, birlikte mücadele etmeyi deneyimliyoruz. İki bini aşkın akademisyen ve diğer tüm barış isteyenler şimdi birbirimize her zamankinden daha yakınız, üstelik bir o kadar da yabancı meslektaşımız bize güç veriyor. Zihnimizde akademisyen

olmanın ne anlama geldiğini bir kez daha belirginleştirdik. Bilim insanı olmanın ön koşulunu artık daha iyi biliyoruz: Her koşulda yaşamdan ve barıştan yana olmak.

Bu süreci kadınlar açısından nasıl görüyorsunuz?

Doç. Dr. Ayten Alkan: Barış hareketi, aynı zamanda ve global olarak, bir kadın hareketidir. Bunu sadece sayısal bir

değerlendirmeyle söylemiyorum. Kaldı ki sadece rakamlarla bakacak olsaydık bile, "Bu Suça Ortak Olmayacağız!" bildirisinin imzacılarının yüzde 54'ünü (1189 kişi) kadın akademisyenler oluşturuyor. Öte yandan, linç kampanyasının ilk günlerinde ortaya çıkan "Türkiye Bildirisi"nin imzacılarının ancak yüzde onu kadın (124 kişi). Bu bize sadece barış hareketinin değil, militarizmin, devletin, devletçiliğin, otoriteryanizmin, savaşın cinsiyetine dair de bir şeyler söylüyor.

Mesele sadece sayılarla ve oranlarla ilgili değil. Barış için Akademisyenler oluşumu merkezsiz, yatay, hiyerarşik olmayan, çoğulcu, özgürlükçü bir örgütlenme. Aslında bu bildiri ve sonrasındaki linç kampanyasına kadar gayet gevşek bir yapıya sahipti, örgütlenme bile denemezdi. Sonrasında yaşananlar çok kuvvetli bir dayanışma ihtiyacını da doğurdu. Şimdi iki ay öncesine göre çok daha örgütlü ve aktifiz. Fakat bu örgütlü yapı klasik, kemikleşmiş örgütlerin yapıları gibi değil. Tıpkı örneğin feminist örgütlenme ve hareketteki gibi... Açıkçası ben, başka bir toplum, başka bir dünya hayalimizin de bu gibi bir aradalık deneyimleriyle realize olabileceğini düşünüyorum, daha iktidarsız yapılarla, örüntülerle, hareketlerle.

Prof. Dr. Ayşegül Yalgör: Mersin'de yaşananlarda kadınlar ve erkekler açısından "eşitlik" söz konusuydu. İşten atılanlar konusunda da kadınlar %50 kadın kotasını doldurmuşlardı. Şaka bir yana, bu sürecin tüm akademisyenler için olduğu

Mesele sadece sayılarla ve oranlarla ilgili değil. Barış için Akademisyenler oluşumu merkezsiz, yatay, hiyerarşik olmayan, çoğulcu, özgürlükçü bir örgütlenme.

gibi kadınlar için de çok öğretici, deneyim kazandırıcı olduğunu düşünüyorum.

Hümeysra Yılmaz: İşgal, saldırı, savaş, çatışma gibi farklı şiddet olgularının en önemli ortak noktası bundan en çok etkilenen kesimin kadınlar olmasıdır. Tarih boyunca yaşanan örneklerde tecavüze uğrayan, cariye ya da köle olarak zorla tutulan, karnındaki bebeği katledilen yani fiziksel, cinsel, psikolojik vb. şiddetin tüm boyutlarıyla yüz yüze bırakılan da kadınlardır. Özellikle IŞİD saldırılarında insanlık belki de bugüne kadar gördüğü en ağır zulümlere tanıklık etmiştir. Bu nedenle şiddet karşısında kadın bilinci ve duyarlılığı da ön plana çıkmaktadır. Ülkemizde yaşanan sokağa çıkma yasağı uygulamalarında hamile kadından kundakta bebeğe birçok sivil vatandaş hayatını kaybetmiş, bazı cenazeler günlerce sokaktan alınamamış bu nedenle zarar görmüş, bazıları çırılçıplak soyularak sokak ortasında teşhir edilmiş, binlerce

**Şunu da not edelim,
bildirinin okunmasını
izleyen dönemde,
en fazla direngenlik
gösterenler ve
ortak faaliyetlerde
sorumluluk üstlenenler
de yine kadınlar oldu.**

insan yerlerinden edilmiş, çocuklar eğitimlerine devam edememiş, tarihi mekanlar, ibadethaneler ağır tahribata uğramıştır. Tüm bu yaşananlar insanlıktan biraz olsun nasibini alan herkesin vicdanında ağır yaralar açmıştır. Bu suça ortak olamayacağımız bildirisi imzacılarının çoğunun kadınlardan oluştuğu bilinmektedir. Sadece bu veri üzerinden nesnel bir değerlendirme yapmanın çok doğru olacağını düşünmüyorum. Nihayetinde bu çaba ülkede yaşanan hak ihlallerinin durdurulmasına yönelik akademisyen kimliği üzerinden yürütülen politik bir girişimdir. Ancak akademisyen kadınların da toplumun öznesi olarak bu sürecin aktif örgütleyicisi ve öznesi olması kadınların bu konudaki duyarlılığı ve bilincinin göstergesidir.

Prof. Dr. Leyla Işıl Ünal: İki bin küsur akademisyen içinde yarından fazlasının kadın olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Her bir unvan için de bu durum korunuyor. Türkiye’de barış mücadelesi yürütenlerin büyük çoğunluğunun kadın olduğu bilindiği için, bu bilgi sizi şaşırtmamıştır sanırım.

İşten atma, soruşturma açma konusunda öncelikle kadınlar seçiliyor diyemeyiz. Fakat kadın akademisyenler, mail veya başka yollarla cinsiyetçi küfürler ve hakaretler içeren tehditler aldılar (küfürleri tahmin edebilirsiniz). Tüm imzacılar hakarete uğradı ama kadınlara yönelik olanlarda cinsiyetçi bir dil kullanıldı. Yani bu ülkede, üniversitede “hoca” olsanız da, ataerkil toplumun kadınlara uygun gördüğü toplumsal statüden, değersizleştirmelerden kurtulamıyorsunuz. Bunu bir kez daha gördük.

Şunu da not edelim, bildirinin okunmasını izleyen dönemde, en fazla direngenlik gösterenler ve ortak faaliyetlerde sorumluluk üstlenenler de yine kadınlar oldu. Herkes için tehditler sürerken, onlar başka örgütlülükler içindeki barış mücadelelerine katılımlarını sürdürdüler.

Erkek iktidar boşuna kadınlara baskı ve zulüm uygulamıyor yani. Bir bildiği var...

Tabii dileğimiz ve umudumuz tüm bunları ortadan kaldırabilmek, toplumsal yaşamın her alanında eşitler arası ilişkileri kurmak ve geliştirmek. Bu 8 Mart’ta barış için mücadele konusunda her zamankinden daha kararlıyız, daha örgütlüyüz. Bu vesileyle, tüm kadın yoldaşlarımin 8 Mart mücadele ve dayanışma gününü kutlarım. Barış içinde bir gelecek dileğiyle...

Hangi Dağ Efkarlıysa Ordayız!

Alev Hanoğlu Erdem

Eğitim Sen Artvin Şube Kadın Sekreteri

15 Şubat 2016/ 18.35

Gönderen: Yeşil Artvin Derneği

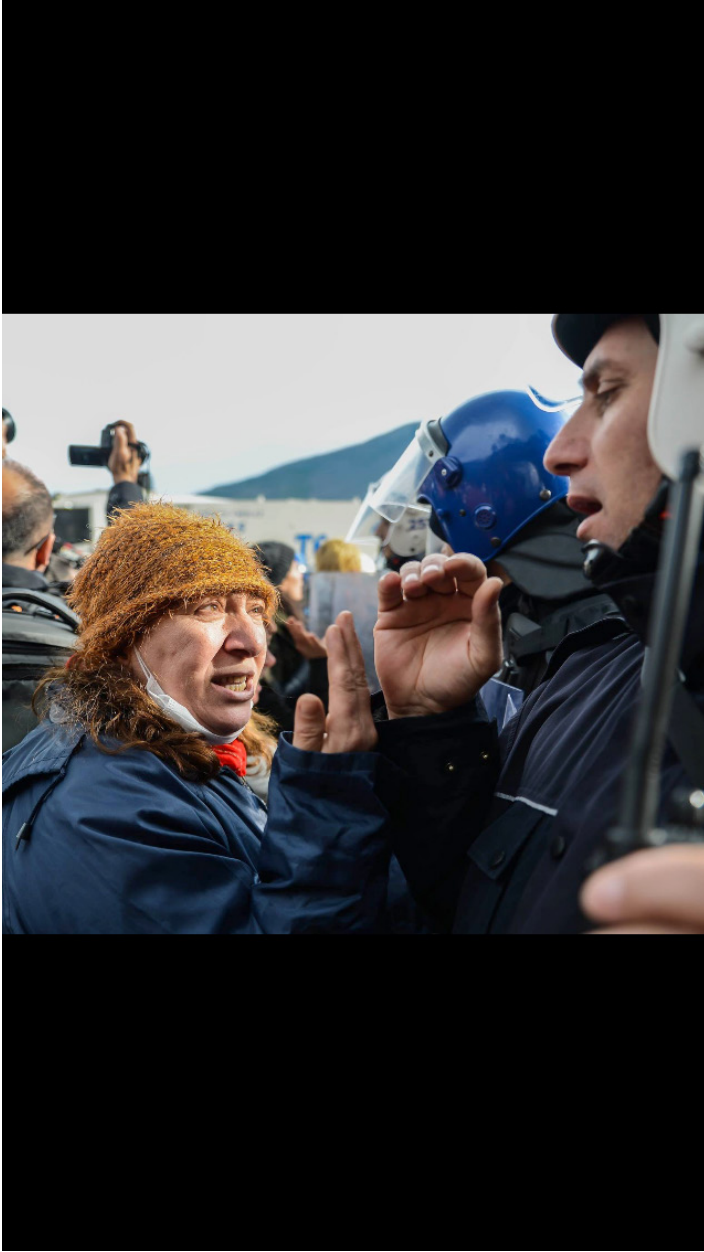
Mesaj: "ACİL!!! Maden şirketinin araçlarının jandarma eşliğinde Cerattepe'ye çıkacağı duyumu alınmıştır. Saat 20.00'de araçlarımızla Atmaca mevkiinde buluşalım. Cerattepe Geçilmez, Artvin Halkı Yenilmez!!"



Bu mesajla hepimizin uzun zamandır olacağını bildiğimiz karşılaşma anının geldiğini hissettik... Daha evvel de iki kez jandarmayla karşılaşmıştık ama

durumun diğerlerine benzemeyeceğinin hepimiz farkındaydık...

Mayıs ayından itibaren nöbetler tutuluyordu. Karda, soğukta, yağmurda,



bayramda seyranda Cerattepe'yi hiç yalnız bırakmamıştık. İlk başlarda bir brandanın altında yaktığımız ateş ve üzerinde kararmış güğümümüz, sonrasında imece usulüyle yapılan küçük kulübemiz ve ardından herkesin bir parçasını yerleştirdiği barakamız. Doğayı korumak için kadın-erkek birlikte inşa ettik nöbet alanımızı ve

kadınlar nöbet listelerinden hiç eksilmedi. Her ne kadar kırılgan, naif bir bakışla baksalar da bize, dünya üzerindeki dişi bütün canlılarda olduğu gibi biz de sahiplendiğimiz, yuvamız bellediğimiz bir alan tehlikedeyseniz kırılganlığı da naifliği de bir kenara bırakıp, korumacı-savunmacı tarafımızla "kadının önde olduğu bir hareket asla kaybetmez" diyerek önlerdeki safımızı aldık...

Dünya görüşümüzün çok farklı olduğu insanlarla, dayatmacı zihniyete karşı ortak paydada buluşup, birlikte nöbet tutmak, pankart taşımak, ekmeğimizi paylaşmak.. öğrenmek, eğlenmek, dertleşmek.. ortak bir hafıza oluşturmak... Askerlik anısı anlatır gibi "Cerattepe'de nöbet" anıları anlattık. Jeneratör nasıl çalışır, ipi koparsa ne yapılır, güneş paneli ne kadar sürelik elektrik sağlar, odun nasıl kolay kırılır, patates kaç türlü pişirilir ve daha bir çoğunu orda öğrendik. Nöbete rahat çıkmak için araba kullanmayı öğrenenlerimiz de cabası... Sadece kadın olarak değil yaşam alanına sahip çıkan "insan" olarak var olmanın mutluluğunu yaşadık...

Yaşam alanına sahip çıkabilen insan olmak demişken. Doğduğunuz, çocukluk anılarınızın yurdu, bir kez yakılmışsa, evlerinizden geriye bir taş bile kalmamışsa, yıllar sonra gittiğinizde tanıyamamışsanız sahip çıkmanın ne demek olduğunu daha iyi anlıyorsunuz, 90'lı yıllarda lisedeydim, direnmek nedir bilmiyordum ama korku nedir biliyordum, askerden korkmalıydım, polisten korkmalıydım... şimdi bir yaşam alanımın daha yok edilmesine, Cerattepe'nin, Dersim'de 3

haneli bir köyle aynı kaderi yaşamasına izin veremem dedim kendime...Artık 35 yaşımıydım ve direnmeyi biliyordum, yaşadığın coğrafyanın yok olmasının insanın içini nasıl sızlattığını da bildiğim gibi...

"Biraz keyifsizim..bir nöbet tutalım da kendimize gelelim" diyecek kadar iyi hissetiren bir yeri yağmacı insanlara teslim etmeyecektik ve ihtiyaç duyduğumuz güç ruhumuzda vardı: Kadındık...doğal olmayanı yadsımak doğamız gereğiydi...Anaerki dönemden, tarım toplumuna,sanayi devriminden çağımıza değin toplumu ayakta tutan, üreten, paylaştıran ve eşitliği önceleyen bizdik..Toprak Ana'ya vefamız vardı ve biz doğaya, varoluşa içten saygı duyan insanlarla birlikteydik...Devleti arkasına almış olan sermayenin bu küçük şehre girmesine izin vermeyecektik...

Her ne kadar bahar ayında bekliyor olsak da Şubat'ın ortasında çevre illerden getirilen polis, jandarma ve şirket araçlarını görünce şaşırmadık. Hangi sömürücü talan etmek için bahar gibi yeniden doğuşun, doğanın dirilişinin mevsimini bekler ki?

15 Şubat tarihinden sonra sistemin Cerattepe'ye en kapsamlı saldırısı gerçekleşti. Kadınların ön saflarda yer aldığı direniş, ülkeyi hem

şaşırttı hem de artık doğa talanından bıkmış olanlara yeni bir ışık oldu. Kimse Artvin'de yaşayan kadınlardan az sonra biber gazı ve tazyikli su yiyeceğini bilerek "Cengiz!! Kaç kaç kaç... Kadınlar Geliyor!" şarkısıyla polis barikatını aşmaya çalışacağını, limonun mutfak dışında da işe yarayabileceğini öğrenip, cebinde taşıyacağını beklemiyordu.. "Burada bunu yapan polis, Cizre'de, Sur'da ne yapıyordur kim bilir?" cümleleriyle devlet terörünün ne olduğunu fark edeceklerini, "Cerattepe'de polise taş atan gruba biber gazlı müdahale edildi" haberini yandaş medyada okuduğunda, "Gördüğüme mi inanayım? Bu haberlere mi?" diyerek yandaş medyanın yandaşlıkta sınır tanımadığını fark edeceklerini de kimse beklemiyordu. Ama oldu. Bizim aylarca uğraşarak anlatamayacağımız gerçekleri



yaşayarak kısa sürede öğrendiler ve belki de direnişin en büyük kazanımı buydu...

Bu coğrafyadan böylesi bir çıkış herkesi çok şaşırttı. 80'li yılların direnen şehirlerinden olan Artvin üzerindeki ataleti atarak kendi kurtuluş savaşını başlattı hem de toplumun bir kısmının hoşuna gitmeyecek şekilde: "kadınlı erkekli" hayatları boyunca güvenlik güçleriyle karşılaşmamış olan kadınlar, biber gazı, tazyikli su, plastik mermi, küfür ve hakaretlerle insanlık dışı uygulamalara maruz kalmalarına rağmen, pes etmediler, lokma pişirerek, davullarla sokakları gezerek, tencere tava orkestrası oluşturarak, çocuklarıyla eylemler yaparak toplumsal direnci yüksek tuttular... Özellikle yaşlı kadınlarımızın, yerel mizaçları, tepkisellikleri bir çok kesimi güldürmeyi ve motive etmeyi başardı... Cerattepe Direnişi'ni böylesi doğal yöntemlerle örgütleyen, toplumun kalbini kazanan, ülkenin başka yerlerindeki kadınları da yaşam alanı savunması içerisine sürükleyen bu kadınlar bu direnişin kahramanlardır.

Jandarma araçlarının Cerattepe bölgesinden çıktığı gece bu kentte hiçbir kadın uyuyamadı. Evin orta yerinde bir düşmanın yatmasıyla aynı şeydi çünkü ve hepimizin aklında aynı soru vardı: Barakamıza girdiler mi?" Toplumun üzerindeki yıldınlığı atmak yine kadınlara düştü, her gün bir eylem yaparak motivasyonu yeniden sağladık, 21 Şubat günü sadece kadınlar olarak Cerattepe'ye çıkıp, barakamızı görmek, nöbet defterimizi almak istedik ve Artvin'de yapılan en sert müdahaleye maruz kaldık. Haber bültenleri ve gazeteler "Kadınlara sert müdahale" başlığıyla geçti haberi. Talancılar ne

diyeceklerini bilemediler, müdahale emrini verenler ötekileştirebilecekleri hiçbir şey bulamadılar ve sonuç olarak, ertesi gün Başbakan Davutoğlu, Yeşil Artvin Derneği'ne randevu vermek zorunda kaldı. Kadının önde olduğu bir direnişin asla kaybetmeyeceğini bir kez daha görmüş olduk.

Şimdi mahkeme kararını bekliyor olsak da hepimiz aleyhimize çıkabilecek bir karar sonrası direnişimize daha güçlü devam edebilmek için enerji topluyoruz. Ülkenin doğusunda –batısında devlet terörü ve aymazlığına karşı olan bütün direnişlere ışık olmak adına, halkın üzerindeki umutsuzluğun bitmesi adına bu direnişi kazanmak zorundayız ve kazanacağız. Hangi dağ efkarlıysa orda olacağız. Artvin Cerattepe'den ülkedeki bütün Cerattepe'lere Selam Olsun!!

**Ülkenin doğusunda–
batısında devlet
terörü ve aymazlığına
karşı olan bütün
direnişlere ışık
olmak adına,
halkın üzerindeki
umutsuzluğun bitmesi
adına bu direnişi
kazanmak zorundayız
ve kazanacağız.**

Diyarbakır Eğitim Sen Kadın Meclisinden Mektup var...

Selamlar dostlar,

Bizler yalnızlığımızı sizlerle buluşturmak, ses olmanız, el vermeniz, duygularımızı paylaşmanızı içinsiz mektuplara göndermeye karar vermiş kadınlarız. Savaşın içinde, ruhu parçalanmış ama direngenliğini hiçbir zaman bırakmamış kadınlarız. Güzel bir dünya dilediğimiz için bedel ödeyen, canları alınan, evlatları katledilen, cenazeleri yakılan, bedenleri teşhir edilen kadınlarız. Tüm bunlara rağmen yine de barış diyen, yine de yaşam ve direniş diyen kadınlarız. Nasıl anlatmalı savaşı bilmem... Haberlerde takip ediyorsunuzdur. Ya da etmiyorsunuzdur. 'Artık görmeye tahammül edemiyorum' dedğiniz için televizyon izlemeyi, habertakibini bırakmış olabilirsiniz. Kendinizi ve psikolojinizi korumaya almış olabilirsiniz. Bizler bu dayanılmaz olanın tanıklarıyız. Acıklı hikâye anlatmak değil niyetim. Kimseyi ağlatmaya da çalışmıyoruz. Sadece bilin istiyoruz. Uzak değil. Bugün burada 4 aydır tüm ahlaksızlığıyla yaşanan savaş, sizin de kapınızda aslında. Haberlerden farklı bir şey

söylemek isterim. Delik deşik, yıkık evler ve sokaklar, yakılan cenazeler, ölen gençler ve çocuklar, sabahları akşam, akşamları sabah eden top sesleri, o topların değdiği evlerin bodrumunda günlerdir ulaşılmayı bekleyen insanlar, patlayan silahlar ve artık beynimin her kıvrımında duyduğum helikopter sesleri var. Binlerce göç eden insan var. Şehrin ekonomisi, çarşısı, tarihi, hanları, camileri, kiliseleri, toplumsal yaşamın hala sürdüğü mahalleleri, şehrin kalbi Suriçi, Suriye'den gördüğümüz ve kendimize çok uzak olduğunu sandığımız görüntülerle dolu şu an.



Göç... En büyük yıkımı Suriçi halkının. Binlerce insan çıktı evlerinden. Şehrin her tarafındalar. Bulabildikleri en ucuz evlere, bazıları birkaç aile birleşip, belediyeye kayıt yaptırarak, olmayan eşyalı evlerine erzak bekliyorlar.

Göç... En büyük yıkımı Suriçi halkının. Binlerce insan çıktı evlerinden. Şehrin her tarafındalar. Bulabildikleri en ucuz evlere, bazıları birkaç aile birleşip, belediyeye kayıt yaptırarak, olmayan eşyalı evlerine erzak bekliyorlar. Müthiş bir işsizlik var. 350 dükkân kapandı. Demirciler, kumaşçılar, bakırcılar, hanlar, müzeler, kiliseler kapandı. Ve daha niceleri. Dolayısıyla insanlar işsiz, çocukların büyük bir kısmı okula gidemiyor. Okula gelenlerde savaşa ait travmatik izler barındırıyor. Montunu çıkarmadan, kapıya yakın sırada oturan ortaokul öğrencisi var mesela. 16 yaşında altına kaçırmaya başlayan çocuklar ya da henüz 13 yaşında arkadaşı öldürüldüğü için intikam yeminleri eden çocuk var mesela. Cizre'dekiler soruyorlar bize, size... Biz 1 saat sonrasını planlayamazken, ölüm evimizde bile bu kadar yakinken, insanlar nasıl geleceklerini planlayabilir? Nasıl üniversite hayalleri kurar? Yazın nereye tatile gideceğini düşünür, çocuk yapar, ev alır? Nasıl?

Sahi nasıl? Son 6 ayda 500'e yakın sivil öldü. Cenazesi teşhis edilemeyenler, cenazesi yerde kalan ve çürüyenler, kimsesizler mezarlığına sahipsiz defnedilenler. Bir bardak su getirin dediler, yaralıyız dediler, gelmezseniz öleceğiz burada dediler. Öldüler. Diri diri yakılarak.

Rozerin Çukur. 16 yaşında, cenazesi hala yerde. Annesi açlık grevinde. "Kemiklerini verin kızımın" diyor. Taybet Ana, cenazesi 7 gün yerde kaldı. Fatma Çelik, kan kaybindan 5 saatte yavaş yavaş... Daha fazla anlatmak istemiyorum. Velhasıl vahşet. Kirli ve ahlaksız bir savaş. Biz hala BARIŞ diyoruz. Çok fazla ölüm var. Adını bilmediğimiz kadınlar, erkekler, çocuklar. Daha fazla olmasın. BARIŞ diyelim. Her gün barış diye bağırırsanız, sesimizi yükseltirsek belki olur. Çok öldük burada, çok öldürdüler, çok katlettiler. Barış deyip durdurun ölümleri, durduralım birlikte. Yapabiliriz çünkü KADINIZ, yapabiliriz çünkü HALKLARIZ... Olacak. Özgür bir dünya gelecek.

"Direnişin topraklarından selamlar"



21' Ê SIBATÊ ROJA ZIMANÊ DAYÎKÊ YA NAVNETEWEYÎ

Di sala 1952' yan de dewleta Pakistanê zimanê urdî ji bo gelê Bangladeşê jî wek zimanê fermî diyar kir. Gelê Bangladaşê

vê yeke nepejirand û ji bo zimanê bengalî bi navê tevgera zimanê bengalî çalakî pêkanî. 21' ê Sibata 1952' yan de li herema



Bangladeşê li bajarê Dakkayê xwendekarên zanîngehê ji bo zimanê bengalî helwesta dewletê protesto kirin. Dewleta Pakîstanê erîşê xwendekaran kir û gelek xwendekar hatin kuştin. Ji ber vê yekê di sala 1999' an de Rêxistina Neteweyên Yekbûyî ya Perwerde, Zanîn û Çandê (UNESCO), 21'ê sibatê wekî ' roja zimanê dayîkê ya navnetewî ' diyar kir. Ev bûyer û diyarkirina vê rojê gelek bala kurdan dîkşîne û kurd her sal vê rojê bi çalakiyên cûr bi cûr pîroz dikin. Ji bo zimanê kurdî daxwazên xwe tînin ziman.

Di sala 1923' yan de dema dewleta tirk avabû, tenê zimanê tirkî wek zimanê fermî yê dewletê diyar kir. Ji bilî tirkî, bi tu zimanê mafê perwerdehiyê neda. Gelek caran axaftina zimanên din qedexe kir û hebûna zimanê din înkâr kir. Ji ber vê politikaya dewletê gelek ziman ber bi windabûnê ve diçin û êdî pir kêmtir zanîn. Mînak: Romanî, lazî, çerkezî... Demeke dirêj zimanê kurdî hat înkarkirin, dewletê digot zimanêkî wisa tune ye. Dewlet bi vê awayê dixest hebûna kurdan jî înkâr bike. Li hember helwesta dewletê, ji avabûna komara Tirkîyeyê heta îro ji bo kurdî bibe zimanê fermî û bi zimanê kurdî perwerde were dayîn têkoşînê didomînin. Her çiqas di van salên dawî de nêrîna dewletê hinek nerm bibe jî, dewlet hebûna zimanê kurdî bi awayek fermî qebûl nakê lê nikare înkâr jî bike. Dev ji înkarkirina kurdî berdaye lê naxawazê mafê perwerdiye bide. Ji bilî tirkî bi zimanê din perwerdehi niha jî qedexe ye. Li hin zanîngehan bi zimanê kurdî bernamêyê lisansa bilind hat vekirin lê ev zêde kêrê tiştekî nayê. Dewlet dizawaze bi van gavê piçûk kurdan bixapîne.

Ziman; çand, jiyan, hişmendî û hebûna gelan nişan dide. Ji ber yekê windabûna zimanan, windabûna çand û jiyanê ye. Ji bo ku ziman û çandê cuda winda nebin divê dewlet li hemû zimanan xwedî derkeve û wan biparêze. Ji bo ku nifşên nû zimanê xwe hîn bibin divê mafê perwerdehiya bi zimanê dayîkê were dayîn.

Bi sedema 21'ê sibatê roja zimanê dayîkê ya navneteweyî em daxwaza perwerdehiya bi zimanê dayîkê bibîrtînin.



Ամրացնել հիմքը ԱՂԱԽՆԻ ՄՈՒԹԱՖԵԱՆ

Շուրջ մեկ դար առաջ հայ ժողովուրդը իր բնօրրանին մեջ կ'օգտագործեր բազմաթիվ գալառաբարբառ: Որոշ փակ շրջաններում մեջ տեղացիներ նոյնիսկ գիւղ առ գիւղ կը գանազանէին այդ բարբառները:

Արդի ժամանակները դպրոցներու դրութեամբ ուսումը տարածեց մինչեւ հեռաւոր ավաններ: Ուսման անհրաժեշտ միջոցները՝ դասագիրքերը պարտաւոր էին միանշանակ նոյն լեզուն օգտագործելու, որն էր աշխարհաբարը: Միւս կողմէ ազգային գիտակցութեան ծաղկումով, մամուլը դարձաւ լրաբաղութեան անհրաժեշտ միջոց:

Ընկերատնտեսական կեանքը նոյնպէս ձեւափոխուեցաւ: Ընտանիքի ապրուստը հոգալու համար մարդիկ բռնեցին դէպի մեծ քաղաքներ պանդխտութեան ճանապարհը: Բոլոր այս գործօնները միասնաբար պատմութեան մատնեցին բազմաթիվ գալառաբարբառներ, յստակեցնելով արեւելահայերէն եւ արեւմտահայերէն աշխարհաբար լեզուն:

Հայրենաբաղցութեան առումով կարօտի զգացումէ մը ակելին չի թելադրեր այս կորուստը: Սոյն կարօտն ալ կ'անհետանայ ապագայ մէկ-երկու սերունդի տեւողութեամբ:

Կրնանք եզրակացնել թէ գալառաբարբառներու անհետացումը արդի ժամանակներու պարտադրած ընկերային զարգացման բնական հետեւանքն է, որու շնորհիւ իբրեւ գիտական եւ գրական լեզու հարստացաւ աշխարհաբարը, իր արեւելահայերէն եւ արեւմտահայերէն տարբերակներով:

ՈՒՆԵՍԿՕ 2011-ի տեղեկագրով ահա այդ զարգացած, կատարելագործուած աշխարհաբարի արեւմտահայերէն ճիւղին համար ահագանգ կը հնչեցներ, զայն կորուստեան մատնուած լեզուներու կարգին դասելով:

Ափսոս որ այս պատկերը ոչ թէ ընկերային զարգացումի մը հետեւանքով կը յայտնուի, այլ Արեւմտեան Հայաստանի հայաթափութեամբ: Յստակ է որ նախորդ դարասկիզբին գործուած

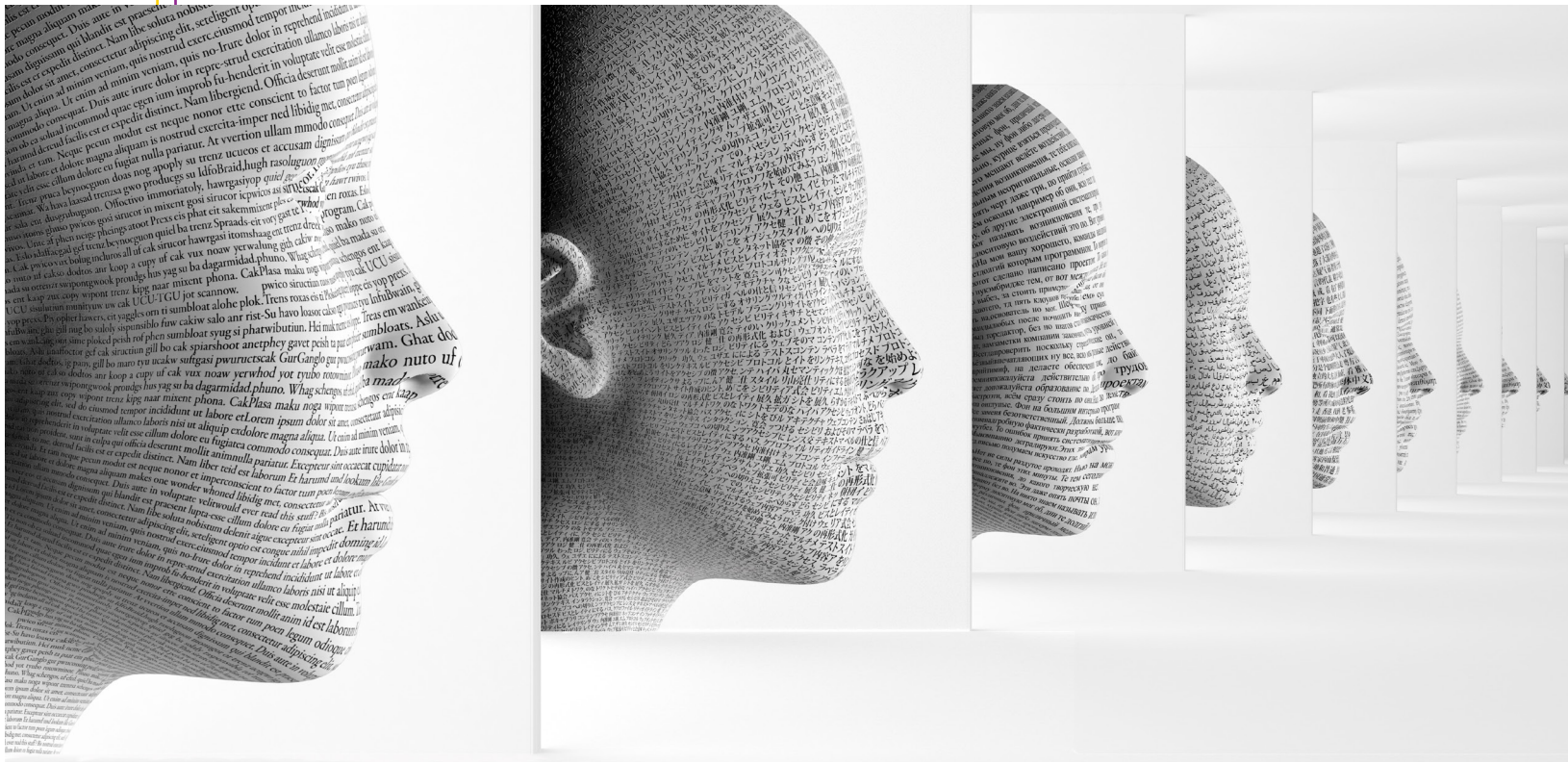
ցեղասպանութիւնը ցունամիի կործանիչ ազդեցութիւն գործած է հայ ազգին վրայ, եւ անոր յաջորդող ալիքները հարիւր տարուայ ընթացքին սկսած են սպառնալ մայրենիին:

Նման սպառնալիքի հրապարակումէն այս կողմ, անշուշտ որ զանազան կանխամիջոցներ կ'առաջարկուին հայաշխարհի, յատկապէս ալ սփիւռքահայ շրջանակներու մէջ: Քննարկումներ կը կատարուին դպրոցներէ ներս արեւմտահայերէնի ուսուցման նոր ծրագիրներու շուրջ: Սակայն խոստովանինք որ արեւմտահայերէնի մատնուած ճգնաժամը փարատելու

կարողութիւնը չունին առայժմ առաջարկները:

Քանի որ մայրենիի կորուստը Նոյնիւքն հայրենի երկրին կորուստին հետեւանքն է, ուրեմն այդ կորուստը կանխելն ալ կապուած է հայաթափ եղած հայրենիքին վերստին հայաշէն դառնալուն:

Երբ շէնքի հիմքը խորտակուած է, անիմաստ է ութերորդ յարկի վրայ կատարուած ամրապնդման աշխատանքները: Ինդիքը հիմքի ամրացումն է, Նոյնիսկ եթէ անկարելի, պետք չէ խուսափիլ փլելու վերստին կառուցանելէ:



AYŞE ÖĞRETMEN BİZİZ...

Sema İrfan

Eğitim Sen Diyarbakır 2 No'lu Şube Üyesi

Bertolt Brecht, savaşın yıkıcılığını anlatır, Cesaret Ana ve Oğulları'nda. Aslında, ilk etapta savaştan fayda sağlayan bir tüccardır Cesaret Ana. Ancak savaşın yok edici gücünün kapısına dayanması ve oğullarını kaybetme kaygısı, onu savaş karşıtı mücadelenin bayraktarı yapar. Yani, yanı başınızdaki savaştan ne kadar kaçabilirsiniz? Siz sustukça, savaş gerçekten sizden uzak mı duracak? Brecht, sorular soruyor beyinlere. Cesaret Ana'yla yüreklere sesleniyor.

İşte, tam da ihtiyaç duyduğumuz günlerde, Saray'ın büsbütün çıldırmışlığına karşı onur, özgürlük ve barış haykırılarıyla umutlarımızı tazeliyor cesaretini kuşananlar.

Öğretmen Ayşe Çelik, sessizliğin ölüm kadar soğuk olduğu günlerde kapımızı çaldı.

Barış diye haykırdı bir insan yüreği, kadınlık bilinci, öfkesi ve kuşandığı cesaretiyle sesini duyurmak istedi.



Barışın sesini o kadar uzakta bırakmak istediler ki bir öğretmenin barış haykırışı; üstelik kendi kontrollerindeki bir kanalın show programında kendileri için ancak terör örgütü propagandası yapmak sayılırdı. Oysa barışı bizler o kadar çok haykırdık ki fakat bizlere verilen tek cevap sindirme, yok sayma ve imha etmek oldu.

Peki ne demiştik biz o programda "Ülkenin doğusunda yaşananların farkında mısınız?" sorusuyla konuşmamıza başladık, medyanın tutumuna işaret ederek, "Burada yaşananlar ekranlarda çok farklı aktarılıyor. Sessiz kalmayın. İnsan olarak biraz daha



hassasiyetle yaklaşın. Görün, duyun ve artık bize el verin. Yazık; insanlar ölmesin, çocuklar ölmesin, anneler ağlamasın,” dedik. Bölgedeki ölümler karşısındaki tutumlara da vurgu yapan bizler, “Ölen çocuklara sevinen insanlar var. Onlara hiçbir şey diyemiyoruz, yazıklar olsun demekten başka,” diyerek sitemimizi dile getirdik.

Hepimizin duygularının kelimelere dökülmüş hali olan o konuşma, temel kaygısı ‘insanların ve çocukların ölmemesi’ olan öğretmen toplumun vicdanının sesiydi. Toplum nazarında yaşanan bu vahşeti, dramı dile getirmeyi bile suç sayan hükümet Ayşe öğretmene karşı bir linç kampanyası başlatarak adeta ‘Barış’ demenin suç olduğunu bir kez daha gösterdi. MEB ise hemen Ayşe öğretmenin peşine düşmüş büyük bir titizlikle barışı haykırırları bulmaya çalıştı. Hatta bununla yetinmeyip barış diyen bütün öğretmenlerin listesini istedi.

Çünkü onlarda çok iyi biliyorlar ki bu savaşa dur diyecek olan batıdır. Bölge kutuplaştırılarak, oluşturulmaya çalışılan kardeşleşme köprüsü yıkılarak bu savaşı devam ettiriyorlar. Bölgeyi görmezden gelerek burada yaşayan herkesin “terörist” ilan edildiği yerde bir eğitim emekçisinin barış sesi elbette onlara fazla gelecektir. Bu ses bölgeden batıya idi. “Ses Verin” diyordu Ayşe öğretmen. Kardeşliğin köprüsünü inşa edin diyordu. Bölgeden Ankara’ya uzatılmak istenen barış köprüsünü 10 Ekim Barış mitinginde kana bulamışlardı. Ve yine Türkiye’den sosyalistlerin kızıl karanfillerin Kobane’ye inşa etmek istedikleri köprüyü de 20 Temmuz’da Suroç’ta yıkmaya çalışmışlardı. Tarih ise bize bu iki kardeşleşme köprüsünün kana bulanmasının tesadüf olmadığını gösterdi. Kanal ve program sunucusu ise hemen geri adım attırılarak kamuoyundan özür dilemek zorunda bırakıldı. RTÜK tarafından program sunucusuna para cezaları kesilerek



“çocuklar öldürülüyor, doğmamış çocuklar ölüyor” demesine nasıl izin verirsin diye hesap sordu.

Biz eğitimciler, kadınlar, Kürtler, sosyalistler, demokratlar ve bütün ezilenler olarak Suruç, Ankara, Diyarbakır ve Cizre başta olmak üzere birçok katliam yaşadık. Bütün suçlular gün be gün ortada ayan beyan dururken hiçbir şey yapılmazken bir tane öğretmenin barış çığlığı bütün imkânlar seferber edilerek her yerde Ayşe öğretmen arandı. Bu “terörist avı” için gösterilen titizlik barışın sesini haykıranlar için değil katillerin bulunması için gösterilseydi katliamlar devam etmezdi. Biz barış istiyoruz ve kim bundan rahatsız oluyorsa bu savaş onun savaşıdır.

Bizler eğitimciyiz. Bizim ilk görevimiz çocukları aydınlık geleceklere taşımaktır. Bizler savaşın ne olduğunu biliyoruz. Bizim vergilerimizle yapılan savaşlar yine bizlere bizim çocuklarımıza tank, top, tüfek ve silah olarak dönüyor. Savaş; yıkım, gözyaşı, baskı ve şiddet sömürünün daha da artması, ortak eşit özgür geleceğimize vurulan

darbedir. Barış, Ayşe öğretmenin sözleri kadar basit aslında. Barış, çocukların ölmemesi annenin çocuğuna gülümseyebilmesidir. Bizler bölgenin öğretmenleri olarak ders anlatımımıza eşlik eden çocuk gülüşleri olması gerektiği yerde bomba, tank, top sesleri ile ders işleyen eğitimcileriz. Biz çocuklarımızın gözlerinde sadece umut görmek istiyoruz. Bizler yüzümüzü aydınlığa dönmek istiyoruz. Bizi sarayın bu kirli savaşı ile korkuya teslim edemeyeceksiniz çünkü gelecek, umut ve aydınlıktadır.

Ayşe öğretmeni aramasınlar. Ayşe öğretmen benim, Ayşe öğretmen hepimiziz. 29 Aralıkta barış için iş bırakanlardır, Mardin’de yaşanan eğitim hakkı engellemelerine karşı Sur ve Cizre için buluşan öğretmenlerdir. Barış için çok şeye ihtiyacımız olmadığını biliyoruz. Sadece birlikte ve bir arada kardeşçe yaşamak için biraz cesarete ihtiyacımız olduğunu biliyoruz. Ayşe öğretmen biziz. Bizler çocukların gördükleri düşleri barış bilenleriz, ağaçlar altında umut türküleri söyleyenleriz.



Konuşabilmenin Gücü

Leyla Akın

Eğitim Sen Batman Şube Üyesi

Çok zor bir şey yaptık. Türkiye'nin çeşitli illerinden kalkıp Ankara'da bir araya geldik ve konuştuk. Neresi zor dersiniz bu eylemin... Yanıtı tek sözcük, konuştuk. Zira bugün memlekette farklı yerlerden ve kültürlerden bir araya gelip aynı masada oturmak ve dahası konuşmak. Konuşmak, dinlemek, anlamak, anlamaya çalışmak, anlamayı istemek... Güç iş, bir o kadar da değerli. İhtiyacımız varmış.

Ayrımcılığa uğrayan Çocuklar ve Eğitim Hakları ile "Eğitim Ortamlarında LGBTİ'lere Yönelik Ayrımcılık ve Bir mücadele Yöntemi Olarak Sendikal Örgütlenme" bu toplantının iki önemli konusunu oluşturuyordu. İnsan Hakları ve Ayrımcılık, LGBTİ Kavramların hatırlatılmasıyla başlayan toplantı; deneyimlerin paylaşılması ve çözüm önerilerinin sunulmasıyla devam etti. Önerilerin hepsini bu yazı için ayrılan sayfaya sığdırmak mümkün değil ama en azından kapsayıcı olanları paylaşmakta fayda var.

Uluslararası Af Örgütü, 20-21 Şubat 2016 tarihinde Eğitim-Sen, Kaos GL Eğitim Çalışma Grubu ve Gündem Çocuk'un desteğiyle "Eğitim ve Eğitim Ortamlarında LGBTİ'lerin Hakları ve Karşılaştıkları Ayrımcılık" konulu bir panel ve atölye çalışması düzenledi. Panelist olarak Kaos GL Eğitim Çalışma Grubu'ndan Berna Savcı, Ada Ümmühan Köse, Esin Aksoy, Remzi Altunpolat ve Ali Erol'un katıldığı toplantıda; Ankara, Eskişehir, Batman, Urfa, İstanbul, İzmir, Yalova, Diyarbakır, Muğla, Çanakkale, Adana'dan Eğitim-Senli öğretmenler bulundular. "Cinsel Kimliğinden Dolayı



LGBTİ çocuklar için sendika;

- Her türlü ayrımcılığa uğrayan çocukların ulaşılabilirliğinin sağlanması,

Öğretmen yetiştiren kurumlar olan eğitim fakülteleri müfredatlarının değiştirilmesi için eleştirel çalışmalar yapmak, müdahil olmak,

- Rehber öğretmenlerin karşılaştıkları vakalarda destek olabilecekleri ağlar kurmak ve desteklemek,
- Okul sosyal hizmeti tartışmalarını takip etmek,
- Ayrımcılık karşıtı okul temalı sertifika vb. çalışmaları yapmak,
- Ayrımcılık karşıtı etkinlikler (okula yönelik drama vb.) düzenlemek, "Ayrımcılık" temalı resim, kompozisyon, şiir yarışması vb. sanatsal etkinliği düzenlemek,
- Ders kitaplarını ikili cinsiyet rejimi açısından incelemek gibi birçok öneri getirildi.

LGBTİ çalışanlar ve üyeler için sendika;

- LGBTİ haklarının sendikal haklar olarak algılanmasına dönük sendika politikalar geliştirmek,
- Sendikaların bu konuda üyelerine hukuki ve psikolojik destek sağlaması,
- LGBTİ konumunu gündemde tutacak araçları işletilmeli (sosyal medya, web, duyurular), süreli ve hakemli yayınlarda sürekli LGBTİ yazılarına yer verilmek,
- LGBTİ çalışanlarının özlük haklarını koruyan özel somut maddelere tüzükte yer verilmek,



- LGBTİ taleplerini toplu sözleşmeye koymak,
- Sendika içinde LGBTİ istihdam alanı yaratılmak,
- Şubelerde yapılan çalışmalar bir iletişim ağıyla paylaşılacak gibi adımlar atılabilir.

Maalesef ayrımcılık ne sadece eğitim ortamlarında ne de sadece cinsel kimliklerimizde buluyor bizi. Egemen bir dine ve dile mensup beyaz tenli "nur topu gibi bir oğlan" olarak doğmadığınız sürece ayrımcılığın her türüne uğrayabilirsiniz, kendinizi yalnız hissedebilirsiniz ve daha fenası yalnız kalabilirsiniz. Bu toplantıdaki "Sendikal mücadele" sözcükleri bu yüzden anlamlı ve değerli. Çünkü biz biliyoruz ki bütün hak gaspları ile ancak örgütlü mücadeleyle baş edilebilir.

şubelerden



ankara



ankara



adana



batman



balıkesir



aksaray

şubelerden

artvin



çaycuma



giresun



dersim



istanbul



istanbul



şubelerden



izmir



izmir



kastamonu



kayseri



kırıkkale



kocaeli

şubelerden

muğla



sivas



samsun



sakarya



çorum



van



şubelerden



antalya



gaziantep



Ölü Kadınlar Oy Kullanır Mı?

Özlem Yavuz

Eğitim Sen Antalya Şube Kadın Sekreteri

İngiliz yönetmen Sarah Gavron'un ikinci uzun metrajlı filmi, tarihin en güçlü kadın mücadelelerinden biri olan Sufrajat hareketini konu alan 'Diren' 15 Ocak'ta vizyona girdi.

Çok ilginçtir ki 1921 Londra'sında Sufrajat hareketinin oy hakkı mücadelesi, kadın emeğinin sömürsü, erkek devletin kadına yönelik şiddeti, tacizi, tecavüzü ve her türlü şiddeti, direnmeyi, umudu ve kadın dayanışmasını gördüğümüz bir film. Londra Film Festivalinin açılış filmi olan Suffragette'in galası sırasında feminist grup Sisters Uncut tarafından "Ölü Kadınlar Oy Kullanamaz" sloganlarıyla protesto edildi. Barikatları atlayarak kırmızı halıya yatan "Kadınların Kurtuluş Mücadelesi Henüz Başarıya Ulaşmış Değil" diyen kadınları güvenlik güçleri kırmızı halıdan apar topar uzaklaştırdı. Sisters Uncut yaptığı bu eylemle tüm dünyaya sesini duyurmayı başardı. Keşke hem kendi seslerini hem de filmi duyuran kadınlar oradan uzaklaştırılmak yerine galaya davet edilseydi film daha anlamlı ve amacına ulaşmış olurdu.

'Diren' filmini Eğitim Sen Antalya Şubesinden arkadaşlarımızla, kadın erkek birlikte

izledik. Erkek arkadaşlarımızın bazılarına kadın filmi izleyeceğimizi söylemedik, eğer söylemiş olsaydık her ne kadar kendilerine



film tanıtımı

devrimci- demokrat deseler de söz konusu kadın etkinliğiye oradan sıvışmanın ya da gelmemenin bir yolunu mutlaka bulurlar. Hepimiz biliyoruz ki karma kadın eğitimi ve kadın etkinliklerine erkek arkadaşlarımızı getirmek hayli zor. Haksızlık etmeyeyim özellikle kadın filmi olduğu için gelen erkek arkadaşlarımız da yok değildi hani. Filmin ne kadar etkileyici olduğunu anlamak için filmin sonunda erkek arkadaşlarımızın yüzlerine bakmak yeterliydi sanırım.

Filmin her karesinde yüz yüze geldiğimiz, her ne kadar oy mücadelesi olsa da iliklerimize kadar hissettiğimiz, canımızı acıtan bir dizi kadın sorunlarıyla karşılaştık.

Gerçekten Ölü Kadınlar Oy Kullanır mı? Her gün beş kadının erkek şiddeti tarafından öldürüldüğü, torba yasalarla kadın emeğinin sömürüldüğü, esnek ve yarı zamanlı tıpkı filmde gördüğümüz Maud gibi düşük ücretle, güvencesiz çalıştırıldığı, bizi kadın olarak görmeyip ailenin içine tıktırmaya çalışıldığı, savaşlarda bedenlerimizin savaş aracı olarak teşhir edildiği; göç yollarında, köle pazarlarında satıldığımız, fetvalarla kız çocuklarının istismara açık hale getirildiği, çocuk yapmazsak vatan haini ilan edildiğimiz, AKP hükümetinin en temel sağlık ve eğitim gibi devletin yapması gereken hizmetleri kapitalizm ve neoliberal politikalara teslim ettiği ülkemizde NE MUTLU CELLADIMI SEÇEBİLİYORUM.

Seçme seçilme hakkının önemli, vazgeçilmez bir hak olduğunu, politik özne olmanın önemini elbette biliyoruz. Filmde de gördüğümüz gibi bu hakkı elde edebilmek için nasıl mücadele ettiklerini, 49

kez açlık grevi yapıp devlet tarafından zorla beslendiklerini, Emily Davison'un kraliyet yarışı sırasında kendisini kralın atının önüne atığını ve 300.000 izleyici ve tüm dünya basınına mücadelesini canı pahasına duyurduğu, hayatı boyunca baş koyduğu mücadelesine anlam kazandırdığını, 1913 yılında "Kedi Fare Yasası" olarak bilinen "Tutuklu Yasası" yürürlüğe konduğunu, bu yasayla açlık grevlerine zorla müdahale edemeyeceklerini, kadınların bu mücadeleyi nasıl büyüttüklerini biz kadınlar çok iyi biliyoruz.

"Türkiye'de kadınlar seçme seçilme hakkını mücadele etmeden aldılar ama kıymetini bilemediler" sözü safsatadan ibarettir. Bu ülkede kadınların adı olmadığı gibi tarihleri de yoktu ki gerçekler gün yüzüne çıkana kadar.

Türkiye'de kadın hareketi hangi ulustan olursa olsun Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne kadar oy hakkı mücadelesi dahil her türlü var olma mücadelesi verilmiş ve bu mücadele bugüne kadar devam etmiştir. Türkiye'de kadın hareketi 80'lerden sonra başladığı söylene de bu doğru değildir. Osmanlı'da kadın hareketleri 1870'lerde başlamış ve dünyadaki feminist hareketlerle iletişime geçip kendi örgütlerini kurup kendi yayınlarını çıkarmışlardır. Bu kadınların anıları ve mücadelelerinin önünde saygıyla eğiliyorum.

Kesinlikle izlemenizi tavsiye ettiğim Diren filmi 2004 yılında vizyona giren, yönetmeni Katja Von Garnier'in filmi Iron Jawed Agels (Demir Çeneli Melekler) kadar etkileyici. SEVGİLER.

Frances Ha

Yapım: Fransa, Lübnan 2012

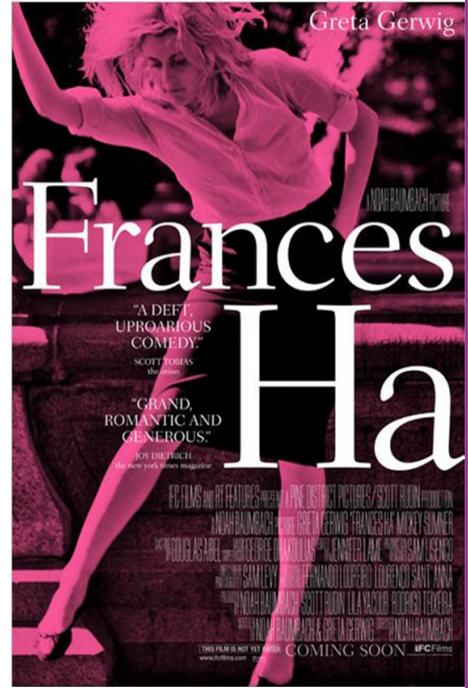
Yönetmen: Noah Baumbach

Oyuncular: Greta Gerwig, Michael Esper, Adam Driver, Grace Gummer

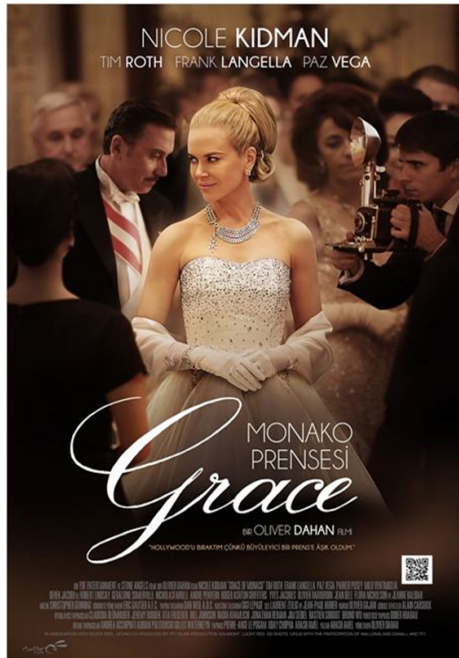
Tür: Dramatik Komedi

Film Özeti

Sıradanlıklar içerisinde, mütevazı bir hayat süren bir kadının peşine düşüyoruz. New York metropolünde, ortalama insan profili nasılsa onlar ile örülü bir çevresi olan Frances Haliday'ın işi gücü yaşamak. Hatta kendisi, bir liseli gencin heyecanlarına haiz olan, yaşının olgunluğunu üstlenemediği için 'yaşına göre yaşayan' civarı tarafından hafife alınan ve aslında tek derdi mutlu olmak olan bir kadından fazlası değil. Özel olmasının en önde gelen sebeplerinden birisi ise sinemanın son zamanlarda gördüğü en canlı ve en gerçek karakterlerden biri olması... Biliyoruz ki bu coşku dolu kadın, belki Frances Haliday adıyla, belki de bambaşka bir isimle, New York'ta ya da başka bir yerde 'çekinmeden' yaşıyor.



Grace of Monaco (Monako Prensesi Grace)



Yapım: Fransa, ABD, Belçika, İtalya 2014

Yönetmen: Olivier Dahan

Oyuncular: Nicole Kidman, Tim Roth, Frank Langella

Tür: Biyografik, Dram

Film Özeti

Hollywood'un Altın Çağı'nın en büyük yıldızlarından biri olan Grace Kelly, kariyeriyle ilgili her şeyin yolunda gittiği bir dönemde aşık olur ve Monako prensi, Prens 3. Rainier ile yaşadığı aşk, onu çok sevdiği mesleğine son vermek zorunda bırakır. İkili, Yüzyılın Düğünü olarak adlandırılan görkemli bir düğünle evlendikten sonra ünlü aktris resmi olarak Monako prensesi olur. Saray hayatına ve bu çevrenin kurallarına uyum sağlamaya çalışan 'Monako Prensesi'nin karşılaştığı tek güçlük bu olmaz. Bu dönemde meydana gelen ve Fransa ile Monako arasında patlak veren politik krizler genç krallığı günden güne daha fazla yıpratmaya başlar.

Jag är Ingrid -Ingrid Bergman



Yapım: Fransa, ABD, Belçika, İtalya 2015

Yönetmen: Stig Björkman

Oyuncular: Ingrid Bergman, Jeanine Basinger, Melinda Kinnaman

Tür: Belgesel, Biyografi

Film Özeti

Dünya prömiyerini 2015 Cannes Film Festivali'nde yapan ve bu etkinlikten Golden Eye – Özel Mansiyon Ödülü ile ayrılan Ingrid Bergman: In Her Own Words izle adlı belgesel eserin, yönetmenliğini İsveçli kurt sinemacı Stig Björkman üstlenmiştir. Senaryosu Dominika Daubenbüchel tarafından ele alınan Jag Ar Ingrid, Amerikan ve Dünya sinemasının en ünlü ve en güzel oyuncularından biri olan İsveçli yıldız Ingrid Bergman'ın yaşam hikayesini ele almaktadır. Acıyla dolu hayatında hiç kimseyi umursamadan sinema yapmaya çalışan büyük yönetmen Bergman'ın hayatının anlatıldığı belgeseldir.

Violette

Yapım: Fransa, Belçika 2013

Yönetmen: Martin Provost

Oyuncular: Emmanuelle Devos, Sandrine Kiberlain, Olivier Gourmet

Tür: Biyografik, Dram

Film Özeti

Birinci Dünya Savaşı sırasında evlilik dışı bir ilişki sonucu dünyaya gelir Violette Leduc. Savaşın gölgesinde zor bir çocukluk geçiren Violette'in gençliğiyle İkinci Dünya Savaşı'na rastlar ve yaşam koşulları oldukça zorlaşır. Bu sıralarda ünlü kadın yazar Simone de Beauvoir ile tanışır. Violette de yazar olmak istemektedir ve bunun için büyük çaba sarf eder. Ancak istediği başarıyı elde etmesi 1964 yılında kendi anılarını yazdığı La Bâtarde / Piç ile gerçekleşir. Kürtaj, kadın cinselliği gibi konuları dürüstçe ele aldığı romanlarında eşcinsellik, savaş sonrası toplum ve özgürlük harmanlanır. Filmde Violette'in yazar olma süreci, Simone de Beauvoir ile olan dostluğu ve hayatının dönüm noktaları ele alınıyor.

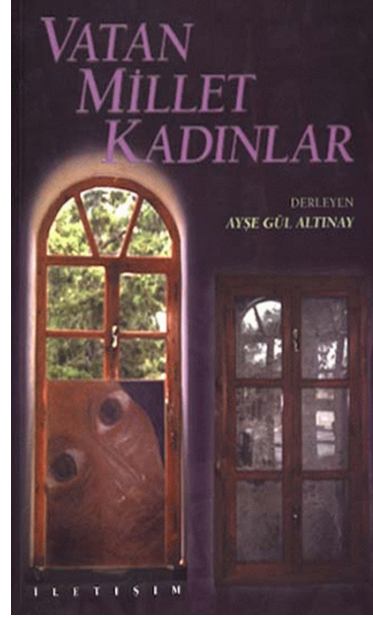


kadın kütüphanesi

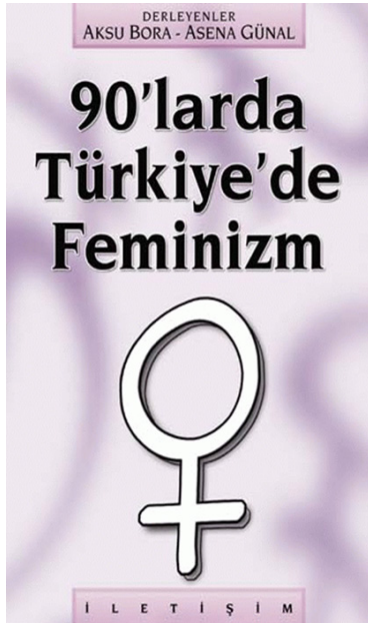
Vatan Millet Kadınlar

Derleyen: Ayşe Gül Altınay / İletişim Yayınları

Son yıllarda pek çoğu Türkçe'ye de kazandırılan milliyetçilik konulu temel kitaplar, toplumsal cinsiyet körlüğü ile malûller. Milliyetçiliği anlayabilmek için toplumsal cinsiyet ilişkilerine bakmak şart. Aynı şekilde kadınlık ve erkeklikleri anlayabilmek için milliyetçiliği incelemek gerekli. Türk modernleşmesi içerisinde kadınlara biçilen rollerden, 'vatan'ın 'ana', 'devlet'in 'baba' olmasına, militarist söylemlerin cinsellik yüklü doğasından Kürt ulusal hareketi içerisindeki gerilla kadın mistifikasyonuna, Bosna'daki sistematik tecavüzlerden MHP'li 'Asenalar'a kadar pek çok olgu, bize, milliyetçilik ile toplumsal cinsiyet arasındaki ilişkinin önemini gösteriyor. Ayşe Gül Altınay'ın derlediği Vatan, Millet, Kadınlar başlıklı kitap, toplumsal cinsiyetin milliyetçi pratiklerde merkezî bir yeri bulunduğu fikrini işliyor. Türkiye için bir karşılaştırma zemini yaratması amacıyla seçilen yazılarda, Batı'daki deneyimlerin yanı sıra İran, Hindistan ve Pakistan örnekleri üzerinde duruluyor. Bu örnekler, Türkiye'deki milliyetçi ve militarist süreçlerin benzersiz olmadığını gösteriyor.



90'larda Türkiye'de Feminizm



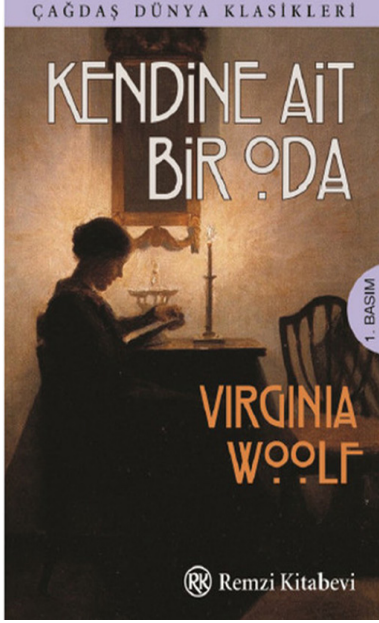
Derleyenler: Aksu Bora-Asena Günel
İletişim Yayınları

Türkiye'de feminist hareketin son yirmi yılı, üzerinde çok konuşulan ama az yazılan bir dönem olarak duruyor. 80'lere ilişkin az sayıda yazılı belge ve çokça efsane var, 90'lar ise daha çok herkesin kendi durduğu yer kadarını bildiği, bilebildiği bir zaman dilimi oldu.

Bu derleme, feminist hareketin tarihini yazılmasına katkıda bulunmak için hazırlandı. Bir yandan "kayıt düşmek" için, diğer yandan, hareketten kadınların kendileri ve birbirleri üzerine düşünmelerinin, bu düşüncelerini paylaşmalarının değerine olan inancımızın bir ifadesi. Bizce ancak böyle bir düşünme/tartışma süreci yapıp ettiklerimizle birlikte bizi bir "hareket" haline getirebilir.

kadın kütüphanesi

Kendine Ait Bir Oda



Yazarı: *Virginia Woolf* / Remzi Kitabevi

Kadın hareketinin elden düşürmediği önemli kitaplardan biri olan Kendine Ait Bir Oda, Virginia Woolf'un belki de en kolay okunan kitabıdır. Kolay okunur, çünkü konu çok somuttur: "Kadın ve edebiyat". Erkeklerin kadınlara bıkıp usanmadan tekrarladıkları "ezeli" ve de "ezici" bir soru vardır. "Bizler kadar düşünme yeteneğiniz olduğunu ileri sürüyorsunuz. Madem öyle, neden Shakespeare gibi bir deha çıkaramadınız?" İşte Virginia Woolf bu "yakıcı" soruya, tarihsel ilişkilerin kökenine inip kütüphane raflarında şöyle bir gezindikten ve de kısa bir kadın edebiyatı tarihçesi çıkardıktan sonra esaslı bir yanıt getiriyor. Ve şöyle sesleniyor kadınlara: "Para kazanın, kendinize ait ayrı bir oda ve boş zaman yaratın. Ve yazın, erkekler ne der diye düşünmeden yazın!"

Malumun İlanı

Kadın emeğinin Saklı Yüzü: Ev İçi Bakım emeği

Yazarı: *Özge Sanem Özateş* / Notebene Yayınları

Norm olarak erkeği kabul eden, kadını ve onun emeğini ise değersiz ve ikincil gören cinsiyetçi işbölümünün üretim ilişkilerindeki dönüşümle birlikte tarihsel bir düzlemde biçimlenerek, kadını öncelikli olarak yeniden üretim işlerinden sorumlu tutarken, erkekleri ise toplumsal ve ekonomik sistemin aktörleri olarak konumlaması, çalışmanın kuramsal temelinde yer alan ilk argüman olarak belirlenmiştir. Bir diğer argüman ise kadın aleyhine eşitsizliklerin biçimlendiği toplumsal ilişkiler dizisi olarak ataerkinin, eril dayanışma biçimleri ve eşitsiz güç ilişkileriyle tarihsel olarak eklemlendiği kapitalizmle ortaklaştığıdır. Söz konusu bu ikili sistemde ev içi işlerin sorumluluğu, pek çok kadını zamansal ve mekânsal olarak sınırlamakla birlikte, bu işler değersiz ve görülmez bırakılmaktadır.

